

Δρχ. 2

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

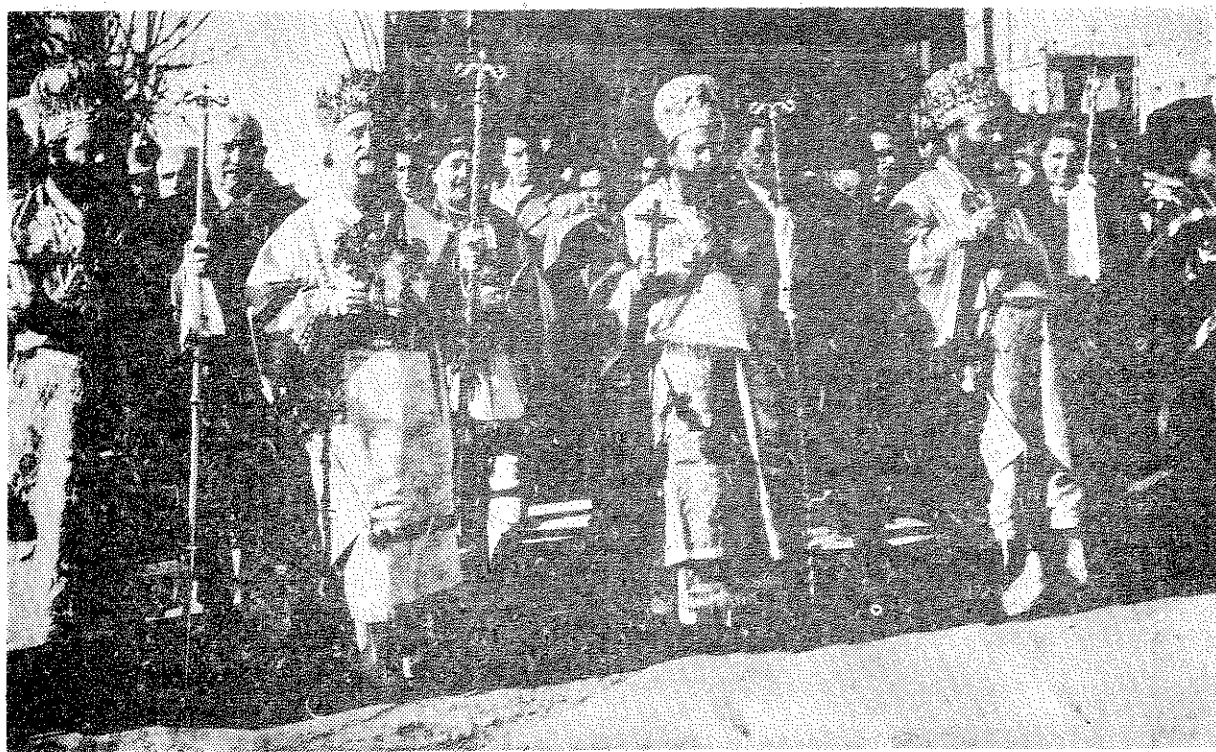
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 434-435

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Ε.)

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ ΤΕΛΕΤΗΝ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Ἡ Ἑγεία τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀδισπάστως συνηωμένη κατέρχεται πρὸς τὴν ἐξέδραν

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

*Τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν φυλάσσετε ἀδελφοί. Καὶ πρώτην γε τὴν γενέθλιον... μεθ' ἣν ἡ Ἐπιφάνειος ὑμῖν ἔστω ἡ τιμιωτάτη, καθ' ἣν ὁ Κύριος ἀνάδειξεν τῆς οἰκείας θεό-
τητος ἐποιήσατο γενέσθαι δὲ αὐτὴ ἕκτῃ τοῦ δεκάτου μηνὸς (Ἰανουαρίου).*

(Διαταγαὶ ἁγίων ἀποστόλων : Κλήμης Ἀλεξανδρείας)

Τέκνα Ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐπεφάνη σήμερον ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος ἐπὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀνέτειλεν εἰς τὸν τῆς Ἀγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας ὀρίζοντα ἡ παροῦσα Δεσποτική ἑορτὴ, ἡ Κυριώνυμος ἡμέρα τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Γένους τοῦ ἀνθρωπίνου.

Φοβερὰ καὶ θαυμάσια εἶναι ὄντως τὰ μεγαλεῖα τῆς σημερινῆς μεγαλοπρεποῦς πανηγύρεως ἀλλὰ συγχρόνως καὶ λαμπρὰ καὶ πάντερπινα.

Λαμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἀσφαλῶς, ἡ ἑορτὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ. Λαμπροτέρα ὅμως ἡ πανήγυρις τῶν Θεοφανείων.

Τότε ἐσπαργανωμένον βρέφος εἶδομεν τὸν Σωτῆρα. Σήμερον τὸν βλέπομεν τέλειον Θεὸν καὶ τέλειον ἄνθρωπον, λύοντα διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος τὰ ὀλέθρια δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας.

Εἰς τὴν Βηθλεὲμ οἱ ἄγγελοι ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἐδοξολόγησαν.

Εἰς τὸν Ἰορδάνην Αὐτὸς Οὗτος ὁ Πατὴρ Θεὸς «ΥΙΟΝ» ἀγαπητὸν ἀνεκήρυξεν.

Εἰς τὴν Βηθλεὲμ ἀστήρ τοὺς Μάγους εἰδοποίησεν καὶ ὠδήγησεν.

Εἰς τὸν Ἰορδάνην τὸ ΠΝΕΥΜΑ τὸ Πανάγιον ἐπὶ τὸν βαπτιζόμενον Σωτῆρα Κα-
τῆλθεν.

Εἰς Βηθλεὲμ ποιμένες Τον εἶδον. Εἰς Ἰορδάνην ὁ Προφῆτης Πρόδρομος τὸν Δε-
σπότην βαπτίζει.

Συνταράσσει καὶ ἐκπλήσσει κάθε νοῦν ἡ ἄκρα συγκατάβασις τοῦ Σωτῆρος Ἡμῶν. Προσέρχεται καὶ ὁ Σωτὴρ εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου, ἔνθα ὁ Ἰωάννης ἐβάπτιζεν τοὺς μετανοοῦντας. Προσέρχεται μετὰ τῶν δούλων ὁ Δεσπότης, μετὰ τῶν ὑπευθύνων ὁ Κριτής.

Δὲν ἠρκέσθη ὁ Θεὸς Υἱὸς νὰ γεννηθῇ μόνον.

Δὲν ἠρκέσθη ὁ σύνθρονος τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος νὰ λάβῃ τὴν μορφήν δούλου, ἀλλ' ἰδοὺ σήμερον ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευόντων ἔρχεται εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου καὶ κλίνει τὴν κεφαλὴν, ὁ κλίνας τοὺς Οὐρανοὺς, ἔρχεται νὰ λάβῃ τὸ βάπτισμα ὑπὸ τοῦ Πλάσματος ὁ Πλάστης γυμνός, ὁ ἐνδυόμενος ὡς ἱμάτιον τὸ Φῶς.

Δικαίως ἡ παροῦσα ἡμέρα θεωρεῖται ὡς ἡμέρα τῶν Γενεθλίων τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἑορτὴ μεγάλη εἰς τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν. Διότι σήμερον ἡ κτίσις ἅπασα ἐλευθέρᾳ γνωρίζεται ἐκ τῆς δουλείας τοῦ διαβόλου διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος.

Ἄς ἀγωνισθῶμεν δι' ὅλων τῶν δυνάμεων ἡμῶν, ὅπως φυλάσσωμεν πᾶσαν θείαν ἐντολήν, καθὼς παραγγέλλει ὁ Σωτὴρ, «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βα-
πτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος»
(Ματθ. ΚΗ' 19).

Καὶ ἡμεῖς πιστεύσαντες καὶ ἀναγεννηθέντες ἐν Πνεύματι ἁγίῳ διὰ τοῦ ἁγίου Βα-

πτίσματος ἐφοδιάσθημεν διὰ πλείστων πνευματικῶν μέσων πρὸς Σωτηρίαν.

Ἄς μὴ ἐπέλθῃ εἰς ἡμᾶς ὁ ψυχικὸς θάνατος διὰ τῆς ἁμαρτίας. Παρακαλέσωμεν τὸν Μέγαν καὶ θεῖον Πρόδρομον ὅπως ὑψώσῃ τὴν ἀψαμένην τὴν ἀκήρατον κορυφὴν τοῦ Δεσπότη, δεξιὰν αὐτοῦ, ἱκέτιδα πρὸς αὐτὸν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν Ἑορταζόντων τὴν φαιδρὰν τούτην ἑορτὴν ἐν πίστει καὶ εὐσεβείᾳ.

Ἱερὰ Σύνοδος Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος

Λόγος ἐκφωνηθεὶς κατὰ τὴν πανηγυρικὴν λειτουργίαν τῶν Θεοφανείων, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Μακαριωτάτου κ. κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ

Μεγαλοπρεπῆς καὶ αἰγλήσασα, χαρμόσυνη καὶ πλήρης σωτηρίου ἐννοίας ἀνέτειλε σήμερον εἰς τὸν εὐαγγ. τῆς Ἐκκλησίας ὀρίζοντα ἡ παροῦσα Δεσποτικὴ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, ἡ κυριώ-
νυμος ἡμέρα τῆς ἡμετέρας ἀπολυτρώσεως.

Τὸ μεγαλεῖον τῆς ἑορτῆς ταύτης τυγχάνει ἀσύλληπτον ἀληθῶς εἰς τὴν ἀσθενῆ καὶ πεπερασμένην ἀνθρωπίνην διάνοιαν, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ κόσμῳ ὁ Θεὸς τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἦτοι ὁ ἐν Τριάδι προσκυνητὸς καὶ λατρευτὸς Θεὸς τῶν χριστιανῶν, ὁ εἰς καὶ μόνον ἀληθινὸς καὶ μέγας Θεὸς ἡμῶν, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγ. Πνεῦμα.

Τὴν ἑορτὴν δὲ ταύτην θεοπρεπῶς καὶ μετ' ἐκτάκτου λαμπρότητος καὶ ἐπισημότητος πανηγυρίζει ἐτησίως ἡ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτη καὶ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐπὶ τῷ Βαπτισμῷ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπὸ τοῦ μεγίστου καὶ τελευταίου τῶν Προφητῶν καὶ προδρόμου τῆς χάριτος, ἑορτὴν ἐξόχως Δεσποτικὴν καὶ ἐπίσημον, καθ' ἣν εὐλόγως συγκινεῖται καὶ συνταράσσεται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς οἰκουμένης, ὁλόκληρος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος.

Ἐπέλαμψε σήμερον, εὐσεβὴς καὶ φιλέορτος τῶν παρισταμένων ὁμήγυρι, ἐπέλαμψε τηλαυγῶς, οἶονεὶ ψηλαφητότερον, τὸ τριλαμπές καὶ ἀνέσπερον τῆς Ζωαρχικωτάτης Τριάδος ἀστράπτειν καὶ ἀκτινοβολοῦν περὶ τὴν ἔρημον τῆς Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλεὶμ χώραν, τὴν ἀρχέγονον ἐκείνην τῆς χριστιανικῆς, πίστεως μητρόπολιν, τὴν Γαλιλαίαν τῶν ἐθνῶν. «ὁ λαὸς ὁ καθηήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου, φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».

Οὕτως ἐν τοῖς ἀγιαζομένοις σήμερον ρείθροις τοῦ θείου τῆς παλιγγενεσίας λουτροῦ ἀποπλύνεται ὁ ἐναγὴς τοῦ ἀνοσιουργήματος ρύπος καὶ ὡς ἐν ἄλλῃ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ ἀποσμήχεται ἡ χαίνουσα πληγὴ, ἡ φλεγμαίνουσα σπηπὴ καὶ ἱᾶται τὸ μέγα τοῦτο καὶ βαρὺ τῆς ἀνθρωποκτόνου ἁμαρτίας παράπτωμα. Ἡ κακοδαίμων κτίσις, ἡ στενάζουσα ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν προαιωνίων αὐτῆς δεσμῶν ἀνακύπτει καὶ ὡς ἡ συγκύπτουσα τοῦ Εὐαγγελίου γυνὴ ἀνορθοῦται εἰς τὴν θριαμβευτικὴν παρουσίαν τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου.

Οἱ οὐρανοὶ διασχίζονται εἰς τὸ μέσον, οἱ ἄγ-

γελοι κατέρχονται, ἵνα παραστάντες ἑντρομοὶ καὶ κεκυφότες διακονήσωσιν εἰς τὸ καταπληκτικὸν θέαμα τοῦ τελουμένου παραδόξου καὶ ὑπερφυοῦς τούτου μυστηρίου.

Ἡ ἄβυσσος τῶν θαυμάτων καὶ τοῦ ἐλέους, τὸ ἀνεξάντλητον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀγαθότητος πέλαγος — ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς — ἔρχεται σήμερον, ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην, ἵνα ζητήσῃ ἐν δουλικῷ καὶ τεταπεινωμένῳ σχήματι τὸ βάπτισμα παρὰ τοῦ θρέμματος τῆς ἐρήμου, τοῦ Ἰωάννου, ἵνα συνθλάσῃ τὰς νοητὰς τῶν δρακόντων κεφαλὰς ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ὕδατος, ἵνα ἐξαλείψῃ τὸ χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν, ἵνα καταγράψῃ τὰ ὀνόματα ἡμῶν ἐν βίβλῳ ζώντων, ἵνα συνδιαλλάξῃ τὰ διεστῶτα, ἵνα ἀνυψώσῃ εἰς τὴν προτέραν τῆς πνευματικῆς υἰοθεσίας βαθμίδα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἀναβιβάσῃ ἡμᾶς ἀπαντας εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Δεῦτε λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἀναχθῶμεν νοερῶς εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, ἵνα θεωρήσωμεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὸ τελούμενον ἐκεῖ μέγα γεγονός καὶ φοβερὸν μυστήριον. Καὶ τί βλέπομεν; Βλέπομεν Θεὸν βαπτιζόμενον ὑπὸ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἦτοι τὸν Θεάνθρωπον Σωτῆρα ἡμῶν. Βλέπομεν Θεὸν κατερχόμενον ἐκ τῶν οὐρανῶν ἀνωθεν καὶ μένοντα ἐπ' Αὐτόν, ἦτοι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐν εἰδὲ Περιστερᾷ, καὶ τὸν Θεὸν Πατέρα ἀκούομεν βροντοφωνοῦντα ἀνωθεν καὶ λέγοντα: «Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐδόκησα».

Βαβαὶ τοῦ φρικτοῦ καὶ μεγάλου τούτου μυστηρίου, τὸ ὁποῖον ἔχει ὕψος καὶ βάθος μέγα ὕψος μὲν δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς, βάθος δέ, δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς, κατὰ τὴν Ἱερὰν τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν φωνήν.

Ἀπέναντι, λοιπὸν τοῦ ἐκθαμβωτικοῦ καὶ ὑπερόχου μεγαλείου τῆς σεπτῆς καὶ πανενδόξου ταύτης ἑορτῆς καὶ πανηγύρεως, ὁμολογῶ τὴν ἀπόλυτον ἀδυναμίαν μου καὶ ἀναξιοτήτά μου, ὅπως ἐγκωμιάσω ἐπαξίως τὸν Ἅγιον τῶν Ἁγίων, τὸν Παντοδύναμον καὶ Παντοκράτορα Κύριον, τὸν μέγαν Θεὸν ἡμῶν καὶ ἀπόλυτον Κύριον, καὶ Βασιλέα πάσης ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως, πρὸ τοῦ ὁποῖου δουλοπρεπῶς παρίστανται ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ ὅλα τὰ ἀγγελικὰ τάγματα καὶ

τόν ὁποῖον φρίττουσι, καὶ τρέμουνσιν ἅπασαι αἱ οὐράνιαι ταξιαρχαὶ καὶ δυνάμεις.

Ἡ ἁγία ἡμῶν ἐκκλησία ἐπεστράτευσεν ὅλον τὸν ποιητικὸν αὐτῆς πλοῦτον, ὅπως μεγαλύνῃ καὶ δοξάσῃ πρεπόντως τὸν Σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει τῆς Θεότητος Αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τῶν πάντων ὡραίων, γλυκυτάτων καὶ μελισταγῶν αὐτῆς ὕμνων, ἐγκωμίων καὶ ᾠμάτων, ἐνεχόντων ἀσύλληπτον μεγαλεῖον καὶ κάλλος ἄρρητον, ἅτινα ὡς ἄλλα πνευματικὰ καὶ εὐώδη ἄνθη, συλλεγένηται ἐκ τοῦ εὐανθοῦς λειμῶνος τῶν Ἀγ. Γραφῶν, εὐωδιάζουσι καὶ κατευφραίνουσι πᾶσαν εὐσεβῆ καὶ φιλόχριστον καρδίαν.

Σεβασμία τῶν παρισταμένων ὁμήγουρι! τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο τῆς ἄκρας συγκαταβίσεως καὶ ταπεινώσεως τοῦ Κυρίου, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου εἶναι τὸ προῖόν, ἡ ἀπαρχὴ τοῦ βαπτίσματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον φέρομεν ἐν ἡμῖν οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Εἶναι τὸ μέγα ἐφόδιον, δι' οὗ θέλομεν ποτὲ συμμεθέξει τῆς θείας ἐκείνης καὶ περιβλέπτου λαμπρότητος καὶ θέλομεν συγκοινωνήσῃ τῶν βραβείων τῆς ἁνῶ κλήσεως· εἶναι τὸ σύμβολον δι' οὗ χριόμεθα, δι' οὗ ἐξασφαλιζόμεθα, ἵνα μὴ ἐπιπίπτῃ καθ' ἡμῶν ὁ Ἄγγελος τῆς ἐξολοθρεύσεως. «Ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», διεβεβαίωσεν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀψευδέστατον στόμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ ἀλλαχοῦ: «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθὴς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται».

Τὸ βάπτισμα τοῦτο εἰσαχθὲν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἀντὶ τῆς περιτομῆς τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου εἶναι μέσον καθάρσεως καὶ ἁγιασμοῦ, εἶναι ἡ ἱερὰ καὶ ἀνεξάντλητος ἐκείνη σφραγίς, ἥτις

ἐκτυποῖ καὶ ἐγκολάπτει εἰς τὰ μέτωπα τῶν πιστῶν τὸ σύνολον τῶν χαρισμάτων καὶ δωρεῶν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Ἐχοντες οὖν τὴν περιβολὴν ταύτην τοῦ θείου Βαπτίσματος ὡς πανοπλίαν στερεὰν «ὡς τὸν ἀρραβῶνα τοῦ πνεύματος» κατὰ τοῦ ἀρχοντος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, καταταχθέντες ἅπασι διὰ τοῦ Ἱεροῦ τούτου συμβολαίου εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν πιστῶν, μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐφοδιασθέντες διὰ τοσούτων πνευματικῶν μέσων πρὸς σωτηρίαν καὶ ἀναγέννησιν δὲν δειλιώμεν, οὐδὲ πτοούμεθα πρὸ τῶν πεπτρωμένων βελῶν τοῦ πονηροῦ, τῶν καθ' ἡμᾶς δολίως κινουμένων, ἀλλ' ἐνισχυόμενοι ὑπὸ τῆς σωστικῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν προκείμενον τῆς πάλης ἀγῶνα ἀδεῶς καὶ ἀκινδύνως διαπερῶμεν τὴν ἄλμυραν καὶ πολυτάραχον τῶν πειρασμῶν θάλασσαν.

Πολλοὺς ἔχομεν τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς καὶ δεινοὺς πολεμίους εἰς τὸ ἱερόν, θεάρεστον καὶ Ἀποστολικὸν ἡμῶν ἔργον. Ἀλλὰ πιστεύομεν ἀκραδάντως καὶ πεπειθότες χαίρομεν, ὅτι ὁ Παντοδύναμος Θεὸς θὰ συντρίψῃ πάντας τούτους ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν, θὰ ἐνισχύσῃ ἡμᾶς καὶ σκεπάσῃ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν Του καὶ θὰ συνετίσῃ τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τὸν φόβον Αὐτοῦ, εἰς τὸ ποιεῖν τὸ θέλημά Του τὸ ἅγιον.

Ναί, Θεάνθρωπε Λυτρωτά, μονογενὲς Λόγε τοῦ Προανάρχου Πατρός, Σὺ ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθῆναι καταδεξάμενος, Σὺ ὁ νοητὰς τῶν δρακόντων κεφαλὰς συνθλάσας ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ὕδατος, ὡς Θεὸς Παντοδύναμος ἐνδυνάμωσον ἡμᾶς καὶ κραταίωσον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἁγίου θελήματός Σου, ἐπίβλεψον ἐξ ὑ-

Ἡ Φιλαρμονικὴ παιανίζουσα ἐνθουσιαστικὰ ἐμβατήρια προπορεύεται τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας.

Ο ΓΙΓΑΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Συνοπτική βιογραφία του αειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κυροῦ Ἀκακίου

Ὑπὸ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διανυλείας κ. κ. ΑΚΑΚΙΟΥ

Πρέπον καὶ θεάρεστόν ἐστι εὐγνωμοσύνης καὶ τιμῆς ἕνεκεν πρὸς τὴν Σεπτὴν καὶ Ἀγίαν φυσιογνωμίαν τοῦ μακαριστοῦ ἡμῶν Ποιμενάρχου κυροῦ Ἀκακίου, ὅπως ἐν ἐλαχίστοις σκιαγραφήσωμεν τὰ τῆς Ὁσίας καὶ Ἀγγελικῆς καὶ χριστομιμήτου βιοτῆς Αὐτοῦ, ἥτις δέον νὰ ἀποτελέσῃ παράδειγμα ἀξίον μιμήσεως πᾶσι τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἔχνεσι τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ.

Ὁ μακαρία τῇ λήξει γενόμενος Πρωθιεράρχης ἡμῶν κυρὸς Ἀκάκιος ἐγεννήθη ἐν Δεσφίνῃ τῆς ἐπαρχίας Ἀμφίσσης τῷ 1888 ἐκ γονέων εὐσεβῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβε τὴν πρώτην χριστιανικὴν ἀνατροφὴν. Ἀπὸ τῆς νηπιώδους ἔτι ἡλικίας ἐφαίνεται, ὅτις ἐμελε νὰ ἀποβῇ βραδύτερον, διότι μεταξὺ τῶν συνηλι-

κιωτῶν του ἀπετέλει ἐξαίρεσιν διὰ τε τὴν φρόνησιν καὶ τὸ ἄκακον τοῦ χαρακτῆρος.

Εἰ, ἡλικίαν 14 ἐτῶν, κατὰ τὸ ἔτος δηλαδὴ 1902, μετέβη εἰς Λεβάρδειαν, ἔνθα συνεδέθη μετὰ τινων παιδῶν ἐπίσης εὐσεβῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ζήλω θεῷ κινούμενοι ἀνεγίνωσκον ἱερὰς βίβλους καὶ τοὺς ὁποίους ὑπερέβαλλε θαυμασίως εἰς τε τὰ ἤθη καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Γνωρισθεὶς μετὰ τινος Μοναχοῦ ἐξ Ἀγίου Ὄρους προσερχομένου καὶ συνεννοηθεὶς μετ' αὐτοῦ ἠκολούθησε τοῦτον κρυφίως τῶν γονέων του. Οὕτω δίδεται εἰς αὐτὸν ἡ εὐκαιρία νὰ πληρώσῃ τοὺς μυχιούς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ πόθους, προσδραμῶν εἰς τὸν Ἀγιώνυμον Ἀθῶν, ὡς διψῶσα ἔλαφος παρὰ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, καὶ ἀναζητῶν τὸν Θεόν, ὃν ὀλοφύχως ἠγάπησεν.

Προσορμισθεὶς λοιπὸν ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Ἱερᾷ Μονῇ καὶ μάλιστα ἐν τῇ Σκήτῃ αὐτῆς παρέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ 27 συναπτά ἔτη, λατρεύων ὀλοφύχως τῷ Θεῷ καὶ ἀσκούμενος εἰς πᾶν εἶδος ἀρετῆς.

Τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας, τὰς ὀλονυκτίους στάσεις καὶ πᾶσαν τὴν κατὰ Θεὸν Ὁσιακὴν ζωὴν αὐτοῦ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ; ἡ ἱερὰ ἀνάγκη πα-

ρους κατοικητηρίου Σου καὶ εὐλόγησον τὸν λαόν σου τοῦτον, ἐνθες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὴν θείαν Σου ἀγάπην, ἵνα πάντοτε ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν Σου πορευόμενος ὑμνῇ καὶ δοξάζῃ τὸ Πανάγιον Ὄνομα, Σοῦ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Γραφικώτατον τὸ θέαμα τῆς πανηγυρικῆς καθόδου διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

ρετείετο έως της ενάρξεως της ακολουθίας ἡ ἀπεριόριστος καὶ ἀπερίεργος ὑπακοή πρὸς τὸν πνευματικὸν τοῦ πατέρα καὶ ἡ ἐν γένει διαγωγή του πρὸς πάντας τὸν ἀνεδείκνυν ὡς φωστῆρα μεταξὺ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ὥστε νὰ ἐφελκῆ πρὸς ἑαυτὸν τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρῶν.

Προβαίνων ἀπὸ ἀρετῆς εἰς ἀρετὴν καὶ ἀπὸ ἀγῶνων εἰς ἀγῶνας, ἡξιώθη χάριτι θεῆς, νὰ προχειρισθῇ τῷ 1913 εἰς διάκονον, τῷ δὲ 1917 εἰς ἱερέα.

Βρυδύτερον, ἐπίσκοπος παρεπιδημῶν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ἐν τοῖς ὁμοίς τῆς προορηθείσης Σκήτης καὶ διαμένων ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα ἐν αὐτῇ, παρηκολούθησε τὸν βίον αὐτοῦ καὶ ἔλαβε γνῶσιν τῆς μεγίστης ἀρετῆς αὐτοῦ, διὸ καὶ ἀπή ησε πα ἃ τοῦ πνευματικοῦ τοῦ πατρὸς τὴν εἰς Πνευματικὸν προχειρίσιν του.

Συγκαταθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ Γέροντός του καὶ γενομένης τῆς προχειρίσεώς του εἰς Πνευματικόν, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίσκοπος ἐξ Ἁγίου Πνεύματος φωτιζόμενος προεφήτευσε περὶ τοῦ προχειρισθέντος, ὅτι μέλλει γενέσθαι μέγας ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ καὶ ὅτι πολλὰ ψυχὰ θὰ σωθῶσι δι' αὐτοῦ ὥς καὶ ἠκολούθησε μεταγενεστέρως.

Οὕτω λοιπὸν, ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς, ὅπου ἐμεσολάβησεν ὁ καθ' ἡμῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν διωγμός, ἐξηλθε τῆς μονῆς τῆς μετανοίας του, συγκατατεθέντος πρὸς τοῦτο καὶ τοῦ πνευματικοῦ τοῦ Πατρὸς.

Ἐξηλθε μετὰ πλείστων ἄλλων Πατέρων τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, ἵνα προσενέγκῃ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του εἰς τὴν δεινῶς χεμαζομένην Ἐκκλησίαν.

Τὸ ἀγωνιστικὸν του φρόνημα, ὁ ζῆλος καὶ ἡ ἀφοσίωσις του πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν δὲν χερίζουσιν ἐξιστορήσεως, καθ' ὅσον ταῦτα τυγχάνουσι γνωστὰ τοῖς πᾶσιν.

Αἱ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα περιδεῖαί του καὶ οἱ διωγμοὶ ἐκ τε τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων καὶ τῆς ἀστυνομίας ἀπετέλουν τὴν καθημερινήν του ζωὴν.

Τρὶς ἐξωρίσθη εἰς Ἅγιον Ὄρος, πολλάκις ἐφυλακίσθη καὶ πλείστους διωγμοὺς ὑπῆνεγκεν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Δυνάμεθα λοιπὸν μετὰ πεποιθήσεώς νὰ εἰπώμεν, ὅτι μεταξὺ τῶν συν αγωνιστῶν του ἱερομονάχων, οἵτινες ἔλαβον μέρος εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα, κατεῖχε τὴν πρώτην θέσιν. Συνεχίζων δ' οὕτω τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ προσβ' ἡθείς ὑπὸ τιναν ἀσθενειῶν ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ πρὸς καιρὸν καὶ νὰ ἐφησυχάσῃ, ὁπότε καὶ ἀνῆγειρε ἐκ βάθρων τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Νικολάου, ἐν τῇ περιφερείᾳ Κορωπίου Ἀττικῆς.

Εὐρισκόμενος δ' ἐν αὐτῇ δὲν ἔπαυσε νὰ ἀγωνίζηται ἐν τῇ ἐξομολογήσει καὶ νὰ συνεργάζεται μετὰ ζήλου μετὰ τῶν τότε ἀοιδίμων ἀρχιερέων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας. Μετὰ δὲ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου ἃ ἔλαβε καὶ πάλιν τὴν διοίκησιν τοῦ ἀγῶνος ὡς πρόεδρος τῶν ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν, ἐπὶ πέντε συ-

νεχῇ ἔτη, ἕως οὗ ἡξιώθη ὑπὸ τοῦ μισθαποδότου Χριστοῦ τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἐπισκοπικοῦ, δι' ὃ, ὡς εἶναι γνωστὸν, ἐπετάσθη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων ὑπερποντίως δι' Ἀμερικὴν, τῷ 1960, μηνὶ Δεκεμβρίῳ.

Προσφέρον ἔτι τὰς ὑπηρεσίας του ὡς Ἀρχιερεὺς ἐχειροτόνησε περὶ τοὺς εἴκοσι ἱερεῖς ὑπομένων ἐν ταῦτ' καὶ τὸν ὑπὸ τῆς καινοτομησάσης Ἐκκλησίας ἀμείλικτον διωγμὸν, ὅστις διήρκεσεν ἐπὶ πέντε καὶ ἑπτάκινα μῆνας.

Παρελθόντος δ' ἐνὸς ἔτους, ἔλαβε μέρος εἰς τὰς χειροτονίας τῶν νέων ἐπισκόπων με ἃ τοῦ πρὸ τινος ἀφ' ἑνὸς ἐκ Ν. Ἀμερικῆς εἰς Ἑλλάδα Ἀρχιεπισκόπου Χιλῆς καὶ Περού κ.κ. Λεοντίου καὶ οὕτω ἐτελείωσε τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ἔργον, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος πρὸς τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίᾳ του προσεῖπεν.

Εἰς πέρας οὖν ἐλθούσης τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ καὶ μεγαλεπυβόλου ἀποστολῆς, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον, τῇ πρώτῃ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1963, ἵνα κομίσῃ αἱ τὸν στέφανον τὸν ἀμαράντινον τῆς Οὐρανίου Δόξης, δι' ὅσα ἐπὶ γῆς ἐμόχθησε καὶ ἐργάσατο ἐν τῷ μυστικῷ τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνι.

Ἡ ἐνάρετος καὶ κατὰ Θεὸν πολιτεία τοῦ μακαριστοῦ ἡμῶν Ποιμενάρχου κυροῦ Ἀκακίου ἃς ἀποτελῇ διὰ τε τὴν παροῦσαν καὶ πάσας τὰς ἐλευσομένας γενεὰς τῶν Ὁρθοδόξων πρότυπον, εἰς ὃ ὀφείλουσι νὰ ἀποβλέπωσι πάντες, διότι κατὰ τὴν ὁῆσιν τοῦ Οὐρανοφάντορος Βασιλεῖος: «Μόνῃ κτημάτων ἀρετῇ ἀναφαίρετον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι παραμένουσα».

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σεργίου
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δραχμᾶς 15.—
 » Ἑτησίᾳ » 30.—
Ἑξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δολλάρια 2
 » Ἑτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανίγγος 32 — Ἀθῆναι 147.
(*Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΑΥΤΟΥ

Πολλά υπό πολλῶν ἐγράφησαν κατὰ καιροὺς περὶ τοῦ ἱερέως καὶ τῆς μεγίστης ἀποστολῆς αὐτοῦ, ὅφει λόμενα εἰς καλὰ μὲν διακεκριμένους μεγάλων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Πατέρων, ἐχόντων πρὸς τῇ συστηματικῇ ἐπιστημονικῇ θεολογικῇ μορφώσει καὶ πείρᾳ ποιμαντορικῇ μακράν, εὐσέβειαν βαθεῖαν καὶ ἀγιότητα βίου.

Τὰ συγγράμματα ταῦτα ἐξετάζουσι, ὅποια δέον νὰ εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ τ.υ. ἱερέως καὶ δίγουνσι τὰ σπουδαιότερά σημεῖα τοῦ **διδασκικοῦ, ἀγιαστικοῦ καὶ ποιμαντορικοῦ ἔργου αὐτοῦ.**

Ἐκ τούτων, μεγάλας καὶ ἀνυπολογίστους ὠφελείας δύνανται νὰ ἀποκομίσωσι πάντες οἱ διακονοῦντες ἤδη τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οἱ ποθοῦντες ἐν προσεχ.τ. μέλλοντι νὰ καθοσιώσωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰκανοῦ ἀριθμοῦ τοιούτων οἰκοδομητικῶν καὶ θεοπνευστῶν συγγραμμάτων μελετηθέντων μετὰ ζήλου θερμουχοῦ ὑφ' ἡμῶν, σκόπιμον καὶ ἐπ' ἀνάγκης θεωροῦμεν, ὅπως εἰπωμέν τινα ἀφορῶντα τὸν ἱερέα καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἐπιτυχούς ἐκπληρώσεως τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ ἡθικὴ προαγωγὴ καὶ ἐξύψωσις τῆς κοινωνίας.

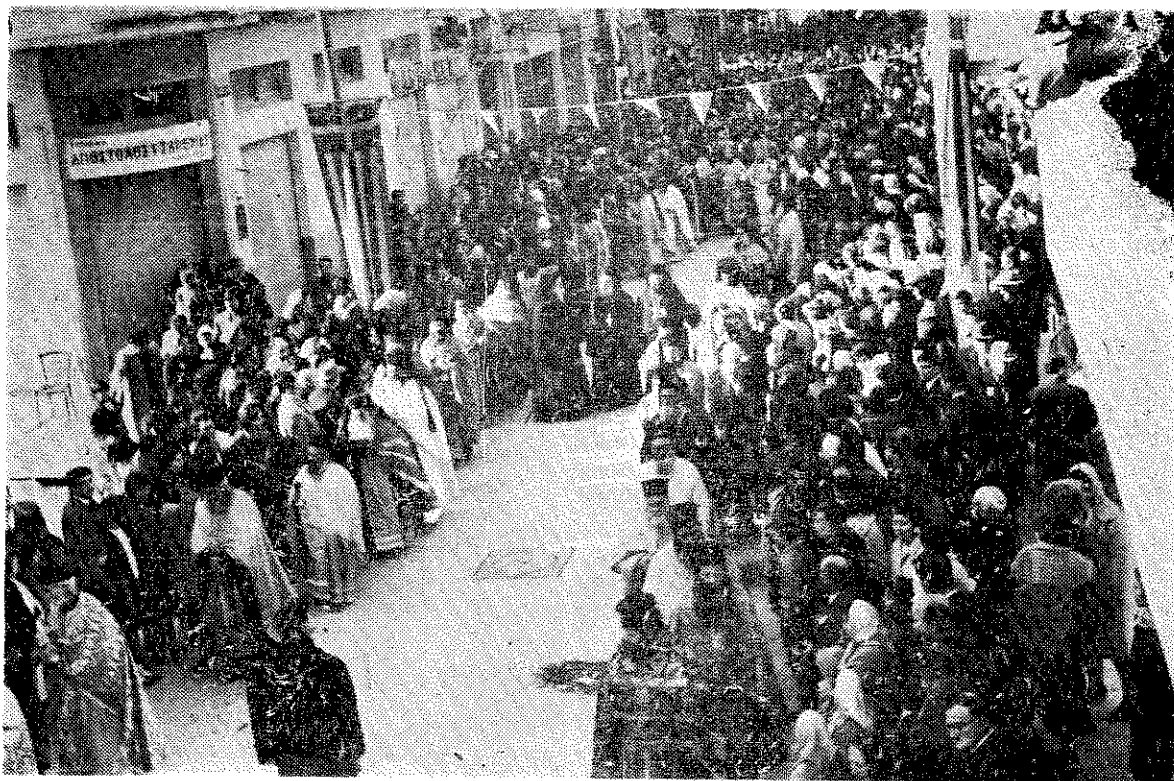
Ὁ ἱερεὺς, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, δὲν εἶναι ὥς εἰς τῶν λοιπῶν θνητῶν ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων κινεῖται καὶ εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἡθικὰς ἀνάγκας τῶν ὁποίων ὑπουργεῖ.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπιτεθῶσιν ἐπ' αὐτὸν αἱ χεῖρες τοῦ Ἐπισκόπου καὶ διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος προχειρισθῇ εἰς τὴν ἱερωσύνην, ὑποτίθεται, ὅτι ἀποσπᾶται ἀπὸ τοῦ σώματος τῶν λαϊκῶν, εἰς ὃ ἀνῆκε, διαρρηγνύει πάντα δεσμὸν μετὰ τῆς προτέρας τοῦ ζωῆς καὶ **«ἀφορίζεται εἰς εὐαγγελιον Θεοῦ».** Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἰσχύει καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὅ,τι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶπε περὶ τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου : **«ἀφορίσατε δέ μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον, ὃ προσκέκλημαι αὐτοὺς»** (Πράξ. 13,2).

Ἄς παραθέσωμεν νῦν γνώμας τινὰς μεγάλων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Πατέρων καὶ Διδασκάλων, μαρτυρούσας περὶ τοῦ ὕψους τῆς ἱερωσύνης καὶ τῆς ἀγίας κλήσεως καὶ ἀποστολῆς τοῦ ἱερέως :

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει : **«Ἡ ἱερωσύνη τελεῖται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, τάξιν δὲ ἐπουρανίων ἔχει ταγμάτων καὶ μάλα γε εἰκότως. Οὐ γὰρ ἄνθρωποι, οὐκ ἄγγελοι, οὐκ ἄλλη τις κτιστὴ δύναμις, ἀλλ'»**

(Συνέχεια εἰς τὴν 10ην σελίδα)

Ὁ Ἱερὸς Κλήρος, ἡ ἀκατανίκητος δύναμις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀποτελεῖ τὴν καλύτεραν ἐγγύησιν τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

«Τίς Θεός μέγας ὡς ὁ Θεός ἡμῶν!
Σὺ εἶ ὁ Θεός ὁ ποιῶν θαυμάσια».

Μέγα θαῦμα συνετελέσθη κατὰ τὴν ἐφετεινὴν ἁγίαν τῶν Θεοφανείων ἑορτὴν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου τῶν θαυμασίων Θεοῦ, ὅστις ἠὐδόκησεν ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ ἀγαθότητι καὶ συμπαθείᾳ πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀγωνιζομένην παράταξιν τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ μεταβάλλῃ τὸ δομὸν ψυχὸς εἰς γλυκυτάτην αἰθρίαν καὶ νὰ ἀνατείλῃ τὸν Οὐρανοδόξον βασιλέα τῆς ἡμέρας ἥλιον φαιδρότατον καὶ ὁλολαμπή, ὑφ' ἧς εὐνοϊκὰς ἀτμοσφαιρικὰς συνθήκας ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμός ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν, τελεσθεὶς μεγαλοπρεπέστατα καὶ πανηγυρικώτατα.

Τὰς προηγουμένης τῆς ἑορτῆς ἡμέρας ἡ σχετικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἡ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπαρτισθεῖσα πρὸς διακανονισμόν καὶ ὀνύμωσιν πάντων τῶν ἀφορώντων τὴν Ἱερὰν Τελετὴν, εἰργάσθη μετὰ ζήλου θερμοῦ καὶ προθυμίας

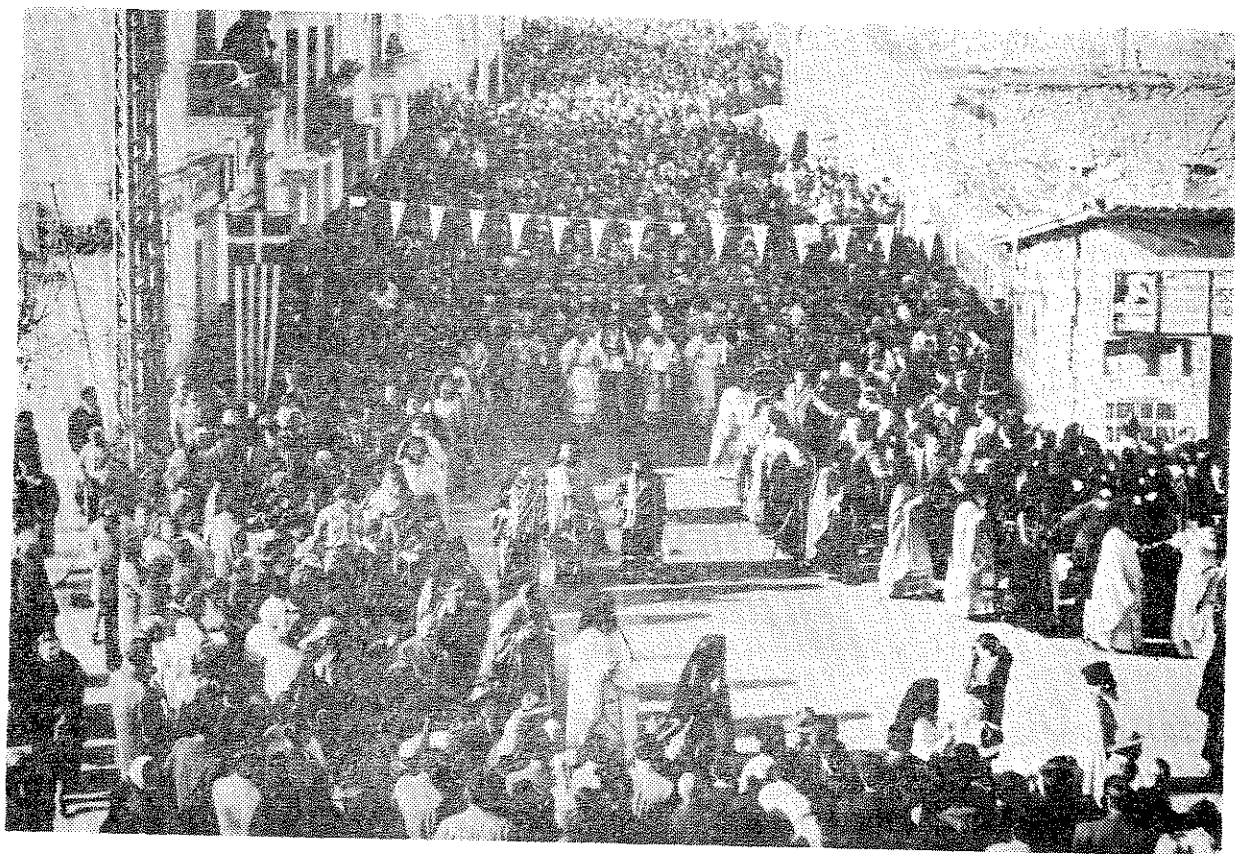
ἀξιοζηλεύτου, ὥστε ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἑορτασμοῦ νὰ εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

Ἡ Θεία Λειτουργία ἐτελέσθη πάλιν, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Πειραιῶς, συλλειτουργούντων τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. κ. Ἀὐξεντίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μαγνησίας κ. κ. Χρυσοστόμου, συμπαραισταμένων καὶ χοροστατούντων καὶ τῶν δύο ἐτέρων Ἀρχιερέων, τοῦ Σεβασμιωτάτου Διαυλείας κ. κ. Ἀκακίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Σαλαμίνος κ. κ. Γερωντίου.

Εἰς τὴν Θεῖαν Μυσταγωγίαν συμμετέσχον οἱ 4 καλλίφωνοι Ἀρχιμανδρίται : Παΐσιος, Γερμανός, Στέφανος, Διονύσιος καὶ Χρυσόστομος Κιούσης, ὡς καὶ οἱ ἱεροδιάκονοι Παΐσιος καὶ Ἰάκωβος.

Ὁ ἀρίστα συγκεκροτημένος χορὸς τῶν ἱεροψαλτῶν προσέδωκεν ἰδιαιτέραν αἴγλην καὶ λαμπρότητα εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ.

Χειμαρρώδης καὶ μεγαλοπρεπῆς ὑπῆρξεν ἡ ἐφετεινὴ ἀπόδοσις πρὸς τὴν θαλασσίαν περιοχὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἰδοὺ ἐν τμήμα τῆς πομπῆς μετὰ τὸν ἱερὸν κληρὸν καὶ τὸν εὐσεβῆ λαόν, οἵτινες ἀποτελοῦν τὸν πιστὸν ἀχρὶ θανάτου στρατὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.

κ.κ. Αὐξέντιος ἐξεφώνησε λόγον κατάλληλον καὶ συγκινητικὸν ἐξάρας τὰ τῆς ἐορτῆς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, κατὰ τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα ἡ Ἱερὰ Πομπὴ ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ περὶ τὴν 10.30' κατερχομένη πρὸς τὴν ἐξέδραν.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιγραφῇ διὰ λόγων ὁ ἔνθεος ζήλος, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ συγκίνησις καὶ αἱ ἐκδηλώσεις τῶν πιστῶν, εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων ἔλαμπεν ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἱκανοποίησις.

Μολοντί δὲ τὸ πῦχος ἐκ τῆς τήξεως τῶν χιόνων ἦτο ἀρκετὰ αἰσθητόν, ἐν τούτοις οὐδ' αὐτὸ ἠμπόδι-
σε τὰς χιλιάδας αὐτὰς τῶν πιστῶν νὰ προσέλθωσι καὶ νὰ ἐκκληρώσωσι τὸ θεησκευτικὸν αὐτὸ καθή-
κὼν τῶν.

Τῆς πομπῆς προηγούντο ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου Πειραιῶς, τὰ ἐξαπτέρυγα, τὰ ἱερὰ λάβαρα καὶ πλῆθος σημαιῶν. Ἦκολούθουν σεμναὶ τῆς Ἀττικῆς νεάνιδες μὲ τὰς γραφικὰς ἐθνικὰς τῶν ἐνδυμασιῶν καὶ εὐστατεῖς νέοι φουστανελλοφόροι.

Ἐν συνεχείᾳ εἶποντο οἱ εὐλαβέστατοι Μοναχοί, ὡς ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ οἱ ἐπίσκοποι, οἵτινες πλείους ἢ ἄλλοτε ἐλάμπουναν διὰ τῆς παρουσίας τῶν τῆν Ἱερὰν Πομπήν.

Ἦκολούθουν οἱ Τελετάρχαι Ἀρχιμανδρίται: Μερχούριος, Λογγῖνος, Παντελεήμων καὶ Θεόφιλος καὶ ὁ ὑπόλοιπος ἱερὸς κλῆρος. Τέλος εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πομπῆς εὐρίσκετο ἡ Ἠγεία τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, πλαισιούμενοι τιμητικῶς ὑπὸ τοῦ ἱερατείου. Ἀμα τῇ ἀφίξει τῆς

πομπῆς ἤρξατο ἡ τέλεσις τοῦ Ἀγιασμοῦ ἐκ τῆς ἐπὶ τούτῳ στηθείσης καὶ ὠραιότατα διακοσμηθείσης ἐξέδρας ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν, βοηθουμένων ὑπὸ τῶν Ἱεροδιακόνων, Ἱεροψαλτῶν καὶ τοῦ Κλήρου.

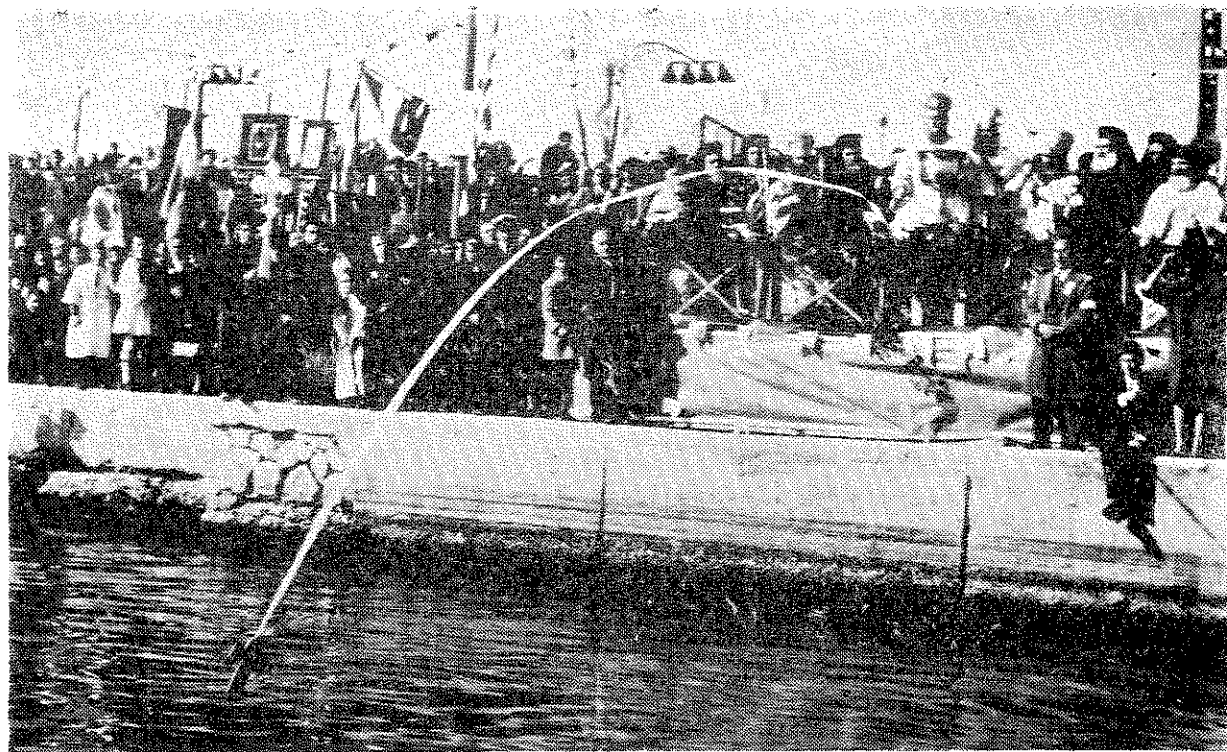
Ἡ καταδύσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου, ἐν μέσῳ τῶν συριγμῶν τῶν σειρήνων τῶν ἐκεῖ προσωρμισμένων πλοίων.

Ὁ ἱερὸς τῆς ἡμέρας ὕμνος: «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου Κύριε» ἀντήχει συγκινητικῶς εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων.

Ρίγη συγκινήσεως κατέλαβον πάντας καὶ θερμοὶ χαιρετισμοὶ ἀντηλλάσσοντο μεταξὺ τῶν πιστῶν κατὰ τὰς ἱερὰς ταύτας καὶ μεγαλειώδεις στιγμὰς.

Οὐδεὶς ἐφαίνετο σκυθρωπάζων. Εἰς τὰ μέτωπα πάντων ἐξωγραφίζετο ἡ χαρὰ, ἡ ἀγαλλίασις καὶ ὁ ζήλος ὁ ἱερὸς διὰ τὴν ἁγίαν ἰδεολογίαν τῆς Ὁρθοδόξιας.

Συγκλονιστικὴ ἐπίσις καὶ ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὐξέντιος διὰ καταλλήλου καὶ ἐμπνευσμένης προσφωνήσεως ἐξέφρασε τὰς ὀφειλομένας εὐχαριστίας εἰς τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Πολιτικῶν, Στρατιωτικῶν, Ἀστυνομικῶν καὶ Δημοτικῶν Ἀρχῶν καὶ ἰδίᾳ εἰς πάντας τοὺς ἐπισήμους, διότι ἡγαθύνθησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν νὰ τιμῇσωσι καὶ λαμπρύνωσι τὴν περιλαμπρὸν ταύτην τελετὴν καὶ ἠνύχθη ὀλοκαρδίως τὴν ἐνώσιν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ κατίσχυσιν, ἐδραίωσιν καὶ ἐξάπλωσιν

Ἡ ὑπεροχωτέρα στιγμή. Ἡ στιγμή τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

αὐτὸς ὁ Παράκλητος ταύτην διετάξατο τὴν ἀκολουθίαν, καὶ ἔτι μένοντα· ἐν σαρκὶ τὴν τῶν ἀγγέλων ἔπεισε φαντάζεσθαι διακονίαν. Διὸ χρὴ τὸν ἱερωμένον ὡσπερ ἐν αὐτοῖς ἐστῶτα τοῖς οὐρανοῖς μεταξὺ τῶν δυνάμεων ἐκείνων οὕτως εἶναι καθαρὸν». (Μ.Ε.ΙΙ. 48, 642).

Καὶ ἀλλαχοῦ : «Πολλὴν μὲν σύνεσιν, πολλὴν δὲ πρὸ τῆς συνέσεως τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ χάριν, καὶ τρόπων ὁρθότητα, καὶ καθαρότητα βίου, καὶ μείζονα ἢ κατὰ ἄνθρωπον ἔχειν δεῖ τὴν ἀρετὴν, τὸν ταύτην ἀναδεχόμενον τὴν φροντίδα». (Μ.Ε.ΙΙ. 48, 645).

Ἀκούσωμεν ἐν συνεχείᾳ, πῶς ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἱερωσύνης ὁ πολὺς ἐν ἁγίοις Πατράσιν Ἰσιδωρος ὁ Πηλουσιώτης : «Τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἡ ἱερωσύνη ὡσπερ μέση καθέστηκεν, ἵνα τὴν μὲν θεραπεύσῃ, τῇ δὲ μεταβολὴν ἐργάζεται κρείττονα. Εἴ τις τοιγαροῦν ταύτης μείζον φρονεῖ, οὐδὲ φρόνησιν ἔχειν μοι δοκεῖ».

Ἡ ἱερωσύνη, κατὰ τὸν ἅγιον καὶ σοφὸν τοῦτον ἄνδρα, εἶναι «θεῖον χρῆμα καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων τὸ τιμιώτατον· δι' αὐτῆς γὰρ ἀναγεννώμεθα καὶ τῶν θείων μετέχοντες μυστηρίων».

Ὁ Οὐρανοφάντωρ Βασίλειος ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὕψηλόν, λεπτὸν καὶ μεγαλεπήβολον ἔργον τοῦ ἱερώως λέγει τὰ ἑξῆς : «ὁ τὴν κοινὴν φροντίδα πεπιστευμένος ὡς ὁφείλων λόγον δοῦναι περὶ ἐκάστου τῶν πεπιστευμένων, οὕτω διακείσθω».

Ὁ δὲ μέγιστος τῶν θεολόγων, Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς καὶ ζων τοὺς ἀναξίως εἰσπηδώντας εἰς τὴν θείαν ἱερωσύνην λέγει : «ὅσοι μείζονος ἡξιώθησαν τιμῆς, τοσούτω καὶ μείζονα δώσουσι δίκην, ὅτι μὴδὲ τῇ εὐεργεσίᾳ βελτίους ἐγένοντο», ἀλλαχοῦ δὲ «ὡς τὸ γε παιδεύειν ἄλλους ἐπιχειρεῖν πρὶν ἱκανῶς παιδευθῆναι καὶ ἐν πίστῳ τὴν κεραμεῖαν μανθάνειν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ψυχαῖς ἐκμελετᾶν τὴν εὐσφειαν λίαν εἶναι μοι φαίνεται ἀνοήτων ἢ τολμηρῶν ἂν ἔτων μὲν, εἰ μὴδὲ αἰσθάνονται τῆς ἐαυτῶν ἀμαθείας· θρασέων δὲ εἰ καὶ συνιέντες κατατολμῶσι τοῦ πράγματος».

Ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν προφητῶν Ἠσαΐας, ὑπὸ Πνεύματος ἁγίου φερόμενος, ἐντέλλεται τοῖς

τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη. Ὑπὸ τὸ κράτος τοιοῦτου ζήλου καὶ τοιαύτης συγκινήσεως ἡ Ἱερὰ Λιτανεΐα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ναόν, ἔξωθεν τοῦ ὁποίου αἱ Μουσικαὶ ἀνέκρουσαν τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον, ἐνῶ τὰ τιμητικὰ Στρατιωτικὰ τμήματα ἀπέδιδον τὰς κεκανονισμένας τιμὰς.

Οὕτως ἐτετρατίσθη ἡ ἀλησμόνητος αὕτη τελετή, ἣτις ἀσφαλῶς θὰ διατηρηθῇ εἰς τὴν μνήμην ὅσων ἠδυνήσαν· να τὴν παρακολουθήσωσι ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὡς πρωτοφανὴς εἰς κοσμιότητα, τάξιν, μεγαλοπρέπειαν, αὐτοθυσίαν καὶ ἐνθουσιασμόν μὴ περιγραφόμενον.

ἱερεῖσι τὰ ἀκόλουθα : «Οἱ φέροντες τὰ σκεύη τοῦ Κυρίου ἀκαθάρτον μὴ ἄπτεσθε» (NB' 11).

Ὁ δ' ὑπερβαλὼν θεωρεῖα τε καὶ πράξει τοὺς πάντας ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος γράφει πρὸς τοὺς Κορινθίους λέγων : «Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ δότε προσκοπὴν, ἵνα μὴ μωμῇ ἡ διακονία· ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι» (Β' Κορ. ΣΤ' 3).

Ὁ πνευματέμφορος οὗτος καὶ θεῖος ἀπόστολος τῷ παραδείγματι τοῦ Κυρίου στοιχῶν, ὅστις εἶπεν : «ὕποδειγμα γὰρ ἔδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε» (Ἰω. ΙΓ' 15), δὲν διατάζει νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Τιμόθεον :

«Τύπος γίνου τοῖς πιστοῖς» (Α' Τιμ. Α').

Καὶ ὁ ἅγιος ἀπόστολος καὶ κορυφαῖος Πέτρος ἔκεν νοῦν ἐπ' αὐτοῦ τῷ μεγάλῳ παραδείγματι στοιχῶν δογματικώτατος παραγγέλλει πρὸς τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας : «Ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ μὴ ἀναγκαστικῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μὴδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μὴδὲ κατακυριεύοντες τῶν κληρῶν, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Α' Πέτρ. Ε' 2 - 4).

Ἐκ τῶν ἐλαχίστων τούτων Γραφικῶν ἀποδείξεων καὶ μαρτυριῶν τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων καθίσταται δῆλον, ὅτι ἡ ἱερωσύνη κέκτηται θεαν καταγωγὴν καὶ εὐγένειαν καὶ ὁ σκοπὸς αὐτῆς ἐστὶν ὑψιστος.

Ἡ ἱερωσύνη εἶναι τὸ ὄργανον μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἡ χορηγὸς τῆς θείας χάριτος διὰ τῶν ἱερῶν μυστηρίων, καὶ ἐντεῦθεν ἡ καταλλαγὴ καὶ ἡ συμφιλίωσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν. Αὕτη τῷ Θεῷ συντυγχάνει, τοῦ Θεοῦ δέεται καὶ πληροῦσαι αὐτὴν κέκτηται θείαν, ἵνα λυτήριον κάθαρσιν τῶν ἀμπλακημάτων παρέχῃ, ὅπως ὁ Ἰδρυτὴς αὐτῆς καὶ πρῦτανις αἰώνιος ἱερεὺς διεκέλευσεν, ἐν οἷς εἶπεν : «ὅσα ἐὰν δῆσθε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσθε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ματθ. 18, 18).

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς Ἰδρυσεν ὁ ἴδιος τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν του, ἣν ὠκοδόμησεν «ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων» (Ἐφεσ. Β' 20), τῶν ζώντων τούτων λίθων, συνέστησεν δ' ἅμα ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν Ἱεραρχίαν ἐν αὐτῇ καὶ μετεβ.βασεν εἰς αὐτοὺς τὴν πᾶσαν ἐξουσίαν Αὐτοῦ.

Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατὴρ καὶ ἐγὼ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς. Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἂν τινων κρατῆτε κεκρατηνται» (Ἰω. Κ' 21-24).

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι λοιπὸν συνεκρότησαν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν τὴν μίαν ἐπὶ γῆς ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Βραδύτερον, εἰς τὸν τόπον αὐτῶν κατέστησαν τοὺς Ἐπισκόπους, οἵτινες πάλιν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν καθίστανον Ἐπισκόπους εἰς διαδοχὴν καὶ Προσβυτέρους· πλησίον δὲ αὐτῶν καὶ τοὺς Διακόνους.

Οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ Προσβύτεροι καὶ οἱ Διακόνου

συνιστώσιν ἔκτοτε ἐν τῇ μιᾷ, ἁγίᾳ, καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ τὸν ἀνώτερον λεγόμενον ἐν αὐτῇ κλήρον. Καὶ γενᾶται τὸ ἐρώτημα : ποία ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ;

Ἡ Γ' ἁγία Οἰκουμενικὴ ἐν Εφέσῳ Σύνοδος εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς πρὸς τὴν ἐν Παμφυλίᾳ εὐαγγ. Σύνοδον ὑπὲρ Εὐσταθίου τοῦ γενομένου αὐτοῦ Μητροπολίτου ὡς ἑξῆς προοιμιάζεται : «Μετὰ βουλῆς πάντα ποιεῖ (Παροιμ. ΚΕ' 29), τῆς θεοπνεύστου λεγοῦσης Γραφῆς, ἐχέον δὴ μάλιστα τοὺς ἱεράσθαι λαχόντας μετὰ πάσης ἀκριβείας τὴν ἐφ' ἅπασιν τοῖς πρακτέοις ποιῆσθαι διάσκεψιν».

Ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἱερωμένου Κληρικοῦ κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων ὀφείλει νὰ εἶναι καθαρὰ, ἀπηλλαγμένη παντὸς μώμου, χωρὶς κηλίδος, ἄσπιλος, ἄρριτος, καθὼς χωρὶς κηλίδος εἶναι ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ ἀξίότης εἶναι ἡ νυμφοστολὴ τοῦ Λειτουργοῦ τῶν θείων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, τὸ λαμπρὸν καὶ πάλλευκον ἔνδυμα, ὅπερ ὀφείλει νὰ φέρῃ οὗτος, ὅσας ἐγγίζει τὸ ἅγιον Θυσιαστήριον τ. ὁ Θεοῦ Θύματος, τοῦ Θεοῦ Ἀμνοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Ἀναφορᾷ.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγει σχετικῶς μετ' αὐτὴν ὡς ἄνω γνώμην : «φωτὸς γὰρ δίκην τὴν οἰκουμένην καταυγάζοντος, λάμπειν δεῖ τοῦ ἱερέως τὴν ψυχὴν» (Μ.Ε.Π. 48.6-1).

Διὰ ταῦτα ὁ μέλλων νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν ἱερω-

σύνην πρέπει νὰ ἔχῃ πλήρη συναισθήσιν τοῦ ὕψους αὐτῆς. Καὶ ἐν πρώτοις, δεόν ὁ βίος αὐτοῦ πρὸ τῆς χειροτονίας νὰ εἶναι ἐχέγγυον τῆς εὐδοκίμῆσεώς του ὡς κληρικοῦ.

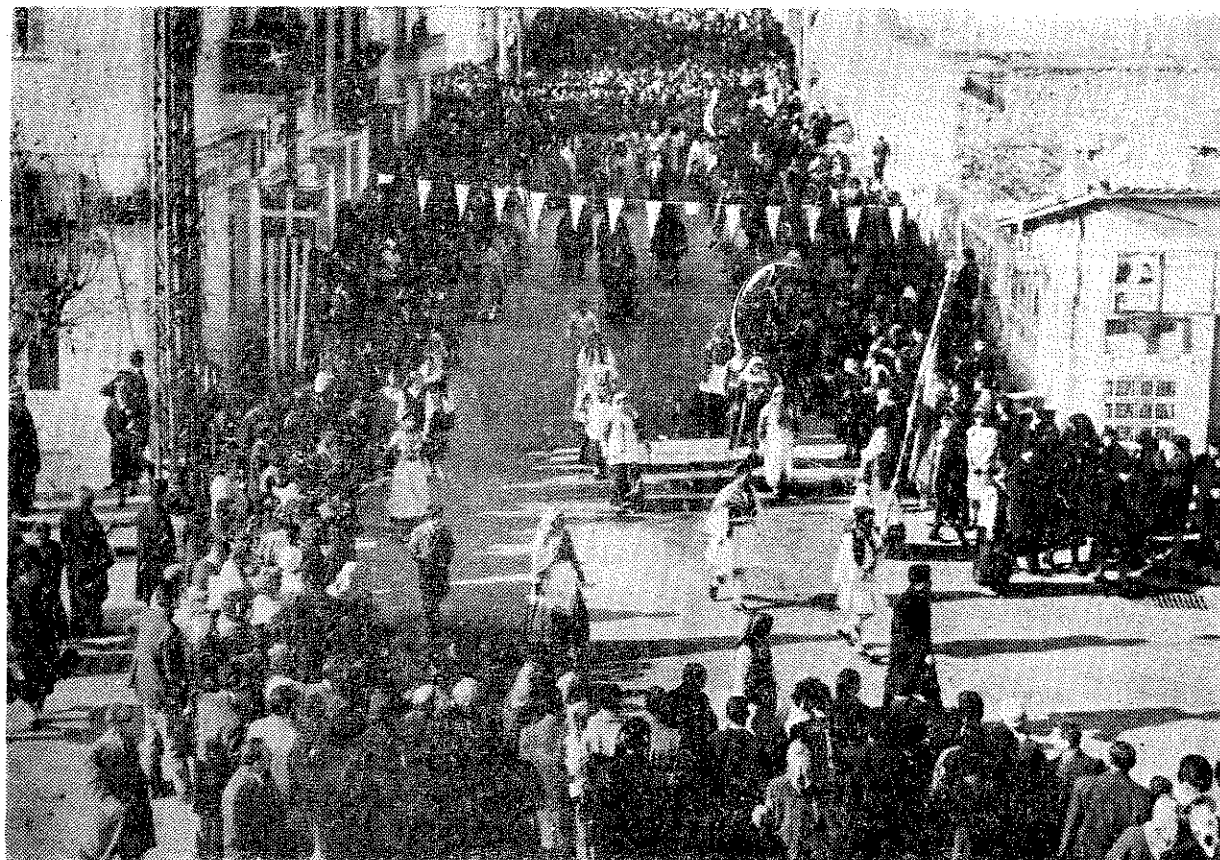
Ὁ ἱερεὺς εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπτόμενος λύχνος, ἵνα ἐξαστράπτῃ φωτισμὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχῃ «τὴν τῶν ἔργων ἀρετὴν, τὴν τῆς ψυχῆς τῶν ἀκροατῶν ἀπτομένην», κατὰ τὸν Ἰσίδωρον τὸν Πηλουσιώτην.

Ὡς ἡ ἐπίδρασις τοῦ καλοῦ καὶ ἀξίου ἱερέως δύναται νὰ εἶναι ἐπωφελὴς καὶ σωτήριος ἐπὶ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ, οὕτω καὶ ἡ τοῦ ἀναξίου ὀλεθρία καὶ πρόξενος μυρίων σκανδάλων.

Ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸ «ἔπεγε σευτῶ» τοῦ ἁπ. Παύλου.

Τότε μόνον δύναται τοὺς ἄλλους νὰ ἐπηρεάσῃ, ὅταν ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, τότε μόνον δύναται νὰ φανῇ χρήσιμος καὶ νὰ ἀναδειχθῇ τὸ ἅλας τῆς γῆς καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅταν παιδαγωγῇ πρὸ παντὸς ἑαυτὸν καὶ δουλαγωγῇ πᾶσαν ἁτακτον ἐπιθυμίαν καὶ συνήθειαν κακὴν καὶ ἀπεργάζηται ἑαυτὸν ζῶν παράδειγμα τῆς ἀρετῆς.

Ὁ ἱερεὺς κέκληται, ὅπως εἶναι ἐστία πάσης πνευματικότητος, ἣν χρεὸς ἱερὸν ἔχει νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, εἰς ὅλους δηλαδὴ ἐκείνους, ὧν τὰς

Ἐν μέρος ἀπὸ τὴν ἀνθρωποθάλασσαν, ἡ ὁποία ἐπιμένει νὰ σέβεται τὰς ἱεράς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας.

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοιούτοτρόπως λοιπὸν ἐκεῖνοι ἀνήγειρον τὸ πανταχοῦ ἤδη ἐκτεινόμενον οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅμως καὶ τοῖχον ἓνα δὲν θὰ ἠμπόρει κανεὶς νὰ οἰκοδομήσῃ συναρμόζων τοὺς λίθους καὶ τὴν ἄσβεστον, ἐὰν ὑπῆρχον οἱ διώκοντες καὶ ἐμποδίζοντες αὐτόν. Οὗτοι δὲ τὸσας ὠκοδόμησαν πανταχοῦ Ἐκκλησίας κατακοπόμενοι, δημευόμενοι, σφαζόμενοι, καιόμενοι, μετὰ τῶν μαθητῶν καταποντιζόμενοι· καὶ ὠκοδόμησαν αὐτάς ὅχι διὰ λίθων, ἀλλὰ διὰ ψυχῶν καὶ θελήσεων, τὸ ὅποιον εἶναι πολὺ δυσκολώτερον ἀπὸ πᾶσαν διὰ λίθων οἰκοδομήν. Διότι δὲν εἶναι ὡς

θησαυρευτικὰς καὶ ἡθικὰς ἀνάγκας ἔχει καθήκον νὰ ἐξυπηρετῇ.

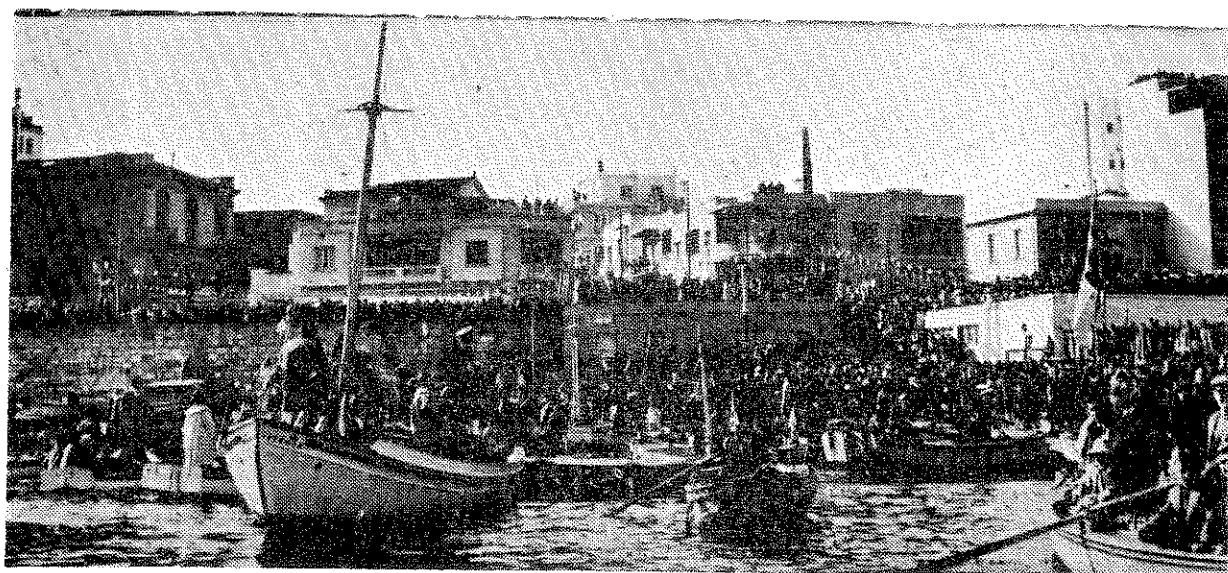
Ἄλλ' ὅσα καὶ ἐὰν λεχθῶσιν ὑπὸ τῆς ταπεινότητος ἡμῶν περὶ τοῦ ἱερέως καὶ τῆς μεγάλης ἀποστολῆς αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, εἶναι μὴδαιμὰ πρὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑψηλοῦ ὑποργήματος τῆς ἱερωσύνης, ἥς οὐδὲν οὔτε ἴσον, οὔτε μείζον.

Ἀχθέντες σὺν Θεῷ εἰς πέρας τῆς εὐτελοῦς ἡμῶν μελέτης ἐν μόνον λέγομεν καὶ τονίζομεν μετ' ἐπιμονῆς, ὡς ἐν καταλειδί τοῦ λόγου, πρὸς ὄφελος καὶ διδασκαλίαν τῶν ἐν τῷ Ἱερατικῷ καταλόγῳ καταγραφέντων, ὅτι ὁ ἱερεὺς ὀφείλει διὰ τε τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν ἱερουργιῶν του νὰ οἰκοδομῇ τοὺς πιστοὺς καὶ νὰ ὀδηγῇ αὐτοὺς εἰς νομὰς σωτηρίας, πραγματοποιῶν τὸ ἰδεῶδες, ὑπὲρ οὗ κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ, ἐκτενῶς προσευχόμεθα: «ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς».

σὺς εὐκολία τὸ νὰ κατασκευάσῃ τις ἓνα τοῖχον, καὶ νὰ πείσῃ νὰ μεταβληθῇ ψυχὴ, ἥτις ἐπὶ τόσα ἔτη ἦτο παραδεδομένη εἰς τὴν μέθην τῶν παθῶν, καὶ νὰ παραιτήσῃ τὴν μανίαν ἐκείνην, καὶ πρὸς τόσῃν νὰ ἐλθῇ σωφροσύνην. Καὶ ὅμως ἠμπόρεσαν οἱ Ἀπόστολοι γυμνοὶ καὶ ἀνυπόδητοι, μὲ ἓνα φόρεμα περιεχόμενοι τὴν οἰκουμένην ὅλην, διότι εἶχον σύμμαχον καὶ βοηθὸν τὴν ἀπροσμάχητον δύναμιν Ἐκείνου, ὅστις εἶχεν εἶπει, «ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ταύτῃ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Ἀριθμήσατε λοιπὸν πόσοι ἔκτοτε τύραννοι παρετάχθησαν πρὸς αὐτήν, πόσους διωγμοὺς ἐκίνησαν φοβερωτάτους, καὶ ποία ἦτον ἡ θέσις τῆς τότε, ὅτε νεοφυτεύτους ἦτο ἡ χριστιανικὴ πίστις καὶ ἀδυνατότεραι ἦσαν αἱ διάνοιαι τῶν ἀνθρώπων.

Εἰδωλολάτραι ἦσαν βασιλεῖς, ὁ Αὔγουστος, ὁ Τιβέριος, ὁ Γάιος, ὁ Νέρων, ὁ Οὐεσπεσιανός, ὁ Τίτος καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι οἱ ἕως τῶν χρόνων τοῦ μακαρίου βασιλέως Κωνσταντίνου. Καὶ ὅλοι οὗτοι, οἱ μὲν ὀλιγώτερον, οἱ δὲ σφοδρότερον τὴν Ἐκκλησίαν ἐπολέμουν, ἀλλ' ὅλοι ὅμως τὴν ἐπολέμουν. Ἐὰν δὲ καὶ μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐφαίνοντο ἀδιάφοροι, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ὅτι οἱ βασιλεῖς ἦσαν δεδηλωμένοι ἄσβεστοι, αἰτία ἐγένετο πολέμων, διότι οἱ κόλακες τῶν ἐξήκοντων νὰ ἀρέσωσι διώκοντες τὴν Ἐκκλησίαν. Ἄλλ' ὅμως ὅλοι αὗτοι αἱ ἐπιβουλαὶ καὶ αἱ ἐφοδοὶ διεσπάρθησαν εὐκολώτερον ἀπὸ ἀράχην, καὶ διελύθησαν ὡς καπνός, καὶ ταχύτερον ἀπὸ κονιορτὸν ἠφανίσθησαν. Διότι αἱ ἐπιβουλαὶ παρήγαγον πολὺν μαρτύρων χορόν, καὶ ἔδωκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους, θησαυροὺς, τοὺς στύλους, τοὺς πύργους, οἵτινες ὅχι μόνον ὅτε ἔζων, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἀπέθανον μεγάλης ὠφελείας αἱτιοὶ ἔγιναν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Εἶδες προορήσεως δύναμιν καὶ προφητείας ἐπαλήθευσιν, ὅτι «καὶ πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

Τὰ πλήθη τῶν πιστῶν συνωθοῦνται πρὸς τὴν ἐξέδραν ἐξ ὅλων τῶν κατευθύνσεων.

Νεάνιδες ἐκ τῶν περιχώρων μὲ τὰς γραφικὰς τῶν ἐνδυμασίας ἀποτελοῦν τὸ κόσμημα τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς.

σιν αὐτῆς ;» Καὶ ἐκ τοῦ παρελθόντος πίστευε καὶ διὰ τὸ μέλλον, ὅτι κανεὶς ἐχθρὸς δὲν θὰ νικήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Διότι ἐὰν ὅτε ἀπὸ ὀλίγους συνεκροεῖτο ὅτε ὡς καινοτομία ἐφαίνετο τὸ ἔργον τῆς, ὅτε νεόκτιστος ἦτο ἡ διδασκαλία, ὅτε τόσοι οἱ πόλεμοι καὶ τόσαι αἱ πανταχόθεν διεγειρόμεναι μάχαι, ἐὰν τότε οἱ ἐχροὶ τῆς δὲν ἴσχυσαν, δὲν ἐνίκησαν, πολὺ περισσότερον δὲν θὰ ἰσχύσωσιν, ὅτε ἡ Ἐκκλησία κατέλαβε τὴν οἰκουμένην ὅλην καὶ τοὺς τόπους ὅλους καὶ ὄρη καὶ πεδιάδας καὶ βουνά. Καὶ τὰ παραθαλάσσια δὲ μέρη κατέλαβε καὶ τὰ ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἕμνα γνωστὰ ἔθνη ὅλα προσέλαβε καὶ ἡ εἰδωλολατρεία εἰς πολὺ ὀλίγους περιορίσθη, καὶ βωμοὶ αὐτῆς καὶ ναοὶ καὶ ἑορταὶ καὶ αἱ τελεταὶ τῆς καὶ ὁ καινὸς καὶ ἡ κνίσσα καὶ αἱ ἀνόσιαι πανηγύρες τῆς, πάντα ταῦτα ἐξέλιπον καὶ ἠφανίσθησαν.

Πῶς λοιπὸν τόσον μέγα καὶ τόσον σπουδαῖον καὶ δύσκολον ἔργον τόσον λαμπρὸν ἔλαβε τέλος, κατόπιν τόσων ἐμποδίων, καὶ πῶς τὸ ἀποτέλεσμα ἐδικαίωσε τὴν προφητείαν καὶ ἀληθῆ τὴν ἀπέδειξεν, ἐὰν θεοὶ τις καὶ ἀκατανίκητος δύναμις δὲν ἦτο εἰς ἑκείνον, ὅστις καὶ προσεῖπε καὶ κατώρθωσε ταῦτα : Κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι καθ' ὑπερβολὴν μανιακὸς καὶ ἀπεστηρήθῃ καὶ αὐτὸν τὸν φυσικὸν του νοῦν. Καὶ ἡ ἀλήθεια τῆς προφητείας ταύτης δὲν ἔχει δι' ὀλίγον καιρὸν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς. οὐδὲ εἰς ὀλίγους ἀποβλέπει γενεάς, ἀλλ' εἰς ὅλους ἀναφέρεται τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς ὅλας γενεάς, αἵτινες θὰ διαδεχθῶσιν ἢ μία τὴν ἄλλην μέχρι

συντελείας τοῦ αἰῶνος. Διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ πρῶτον ἐλέχθη ὁ ἀνωτέρω περὶ τῆς Ἐκκλησίας λόγος, στέκει αὕτη ἀσφαλὴς καὶ ἀκίνητος, ἀνθηρὰ, λαμπρὰ, περισσότερον ἀκμάζουσα καθ' ἐκάστην ἡμέραν, καὶ αἰξανομένη, καὶ εἰς μεγαλύτερον ἀνεγείρεται ὕψος...

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 17/30 Ἰανουαρίου τρεχ. μηνὸς ἡμέραν Πέμπτην πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Ἀττωνίου τοῦ πατρὸς Μαρκανοῦ εἰς Ἁνω Ἡράκλειον Ἀττικῆς. Τὴν πρωτὰν θὰ τελεσθῇ μεγαλ. προεπῆς λειτουργία.

Συγκοινωνία Μαγκουφάνας καὶ Ἀμαρουσίου. Στάσις Παλαιὸν Ἡράκλειον.

ΔΩΡΕΑΙ ΥΠΕΡ ΜΝΗΜΗΣ

Ἄγνωστος ἀδελφὴ κατέθεσε εἰς τὸ Γ. Φ. Ταμείον Γ.Ο.Χ. δραχμὰς 500 εἰς μνήμην τοῦ συζύγου τῆς Παναγιώτου.

—Ἐπίσης ἡ οἰκογένεια Κλεομένους καὶ Βασιλικῆς Παργιάλα εἰς μνήμην Ἑλένης Μπακάκου δραχμὰς 1000, ἀντὶ στεφάνου εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν Σωματεῖον «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια».

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ἀποσπάσας χιλίους περὶ πον ναοὺς ἀπὸ τοὺς κατέχοντας αὐτοὺς ἀρειανούς παρέδωκεν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, ὁμοῦ μεθ' ὅλης τῆς πλουσίας αὐτῶν κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας, τὴν ὁποίαν εἶχον αὐθαιρέτως σφετερισθῆ ἑκείνοι καὶ κατέτρωγον ἀνεξελέγκτως. Ὁ θεῖος Γρηγόριος ἀναγνωρίζόμενος σιωπηρῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ὡς νόμιμος Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνέλαβε μετὰ τῶν Ναῶν καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς τεραστίας περιουσίας αὐτῶν, καὶ παρ' ὅλον ὅτι τινὲς τοῦ ὑπέδειξαν νὰ ἀναθέσῃ εἰς ἐμπείρους λαϊκοὺς τὰ τῆς διαχείρισεως τῶν ὕλικῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸς δὲ ἀσχολῆται ἀποκλειστικῶς εἰς κυρίως πνευματικὰ καθήκοντα, δὲν ἠθέλησε νὰ παραδώσῃ αὐτὴν εἰς λαϊκοὺς ἀποφεύγων τὸ σκάνδαλον, καὶ φρονῶν ὅτι μετὰ τῶν κληρικῶν θὰ εὐρίσκωνται πάντοτε οἱ ἐνδεδειγμένοι, ἀνώτεροι πάσης ἰδιοτελείας καὶ εὐσυνείδητοι, ἵνα οὗτοι ἐπωμισθῶσι τὴν καλὴν διαχείρισιν τῶν ὕλικῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται καὶ ἡ τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων ὁμαλὴ λειτουργία, ἡ συντήρησις τῶν ὁφρανῶν καὶ χρυῶν καὶ πάντων τῶν πασχόντων ἐνδεῶν, ἀνάγκην ἐλέους ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐχόντων.

Ὁ θεῖος Γρηγόριος ἀπαλλαγείς οὕτω τῆς ἐνοχλήσεως τῶν αἰρετικῶν ἐπεδόθη εἰς τὴν προσέλκυσιν τῶν ἀποπλανηθέντων ὑπ' αὐτῶν, διὰ παντὸς τρόπου φροντίζων τὰ τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ ἐπιστροφῆς εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας. Αἱ σχέσεις τῶν μετὰ τῶν ἐπισήμων τῆς πόλεως ἦσαν ἀπηλλαγμένα κοσμικῆς ἐννοίας. Εἰς δεξιώσεις καὶ γεῦματα, ἀπέφυγε, μήτε καλούμενος, μήτε καλῶν, νὰ ἐπιδίδεται ἡ ὅλη διαγωγή ἥτο αὐστηρῶς συντηρητικὴ πρὸς ἅπαντας, ἡ δὲ ἰδιαιτέρα του ζωὴ κατ' οὐδὲν ὑστέρει τῶν ἀσκητῶν καὶ τῶν ἐν ταῖς ἐρημίαις ἐνδαιτωμένων ἀναχωρητῶν.

Παρὰ τῷ αὐτοκράτορι παριστάμενος διετήρει τὴν ἐπιβαλλομένην σεμνὴν ἀξιοπρέπειαν, τοὺς δὲ ἀρχοντας μετὰ προσηνείας καὶ εὐλικρινοῦς τιμῆς περιέβαλε, οὐδέποτε μεταχειριζόμενος τὰς συνήθεις τῶν ὑποκριτῶν κολακείας καὶ ἐξευτελιστικὰς δουλοπρεπεῖς ἐκφράσεις.

Οὕτως εἶχεν ἡ ἐν γένει κατάστασις, ὅτε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 381 ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὸν διάταγμα περὶ τῆς συγκλήσεως ἐν Κωνσταντινουπόλει τῆς Δευτέρας μεγάλης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ὀριστικῆς τῶν ἀναφυνέντων γνωστῶν δογματικῶν ζητημάτων καὶ διακανονίσεως διοικητικῆς φύσεως τοιούτων. Αἱ συνδράμει τῆς Συνόδου ἤρξαντο παρόντων ἑκατὸν πενήτηντα ἐπισκόπων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὑπὸ πάντων σεβαστοῦ ὄντος γηραιοῦ ἐπισκόπου Ἀντιοχείας Μελετίου, ὅστις ἦλθεν ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν Σύνοδον παραστατούμενος ὑπὸ δύο πρεσβυτέρων, τοῦ Ἑλπιδίου καὶ τοῦ Φλαβιανοῦ (τοῦ καὶ διαδεξαμένου αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον). Εἰς τὴν Σύνοδον παρήσαν καὶ ἐπίλεκτοί τινες Πατέρες, οἱ οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ Μ. Βασιλείου, Γρηγόριος ὁ

Νύσσης, ὁ ἐπικληθεὶς ὑπὸ τῆς Συνόδου Πατὴρ Πατέρων, καὶ Πέτρος ὁ Σεβαστείας· ὁ ἐξάδελφος τοῦ ἱεροῦ Γρηγορίου Ἀμφιλόχιος ὁ Ἰκονίου, ὁ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου διδάσκαλος γέρον Ἀδόδωρος ὁ Ταρσοῦ, ὁ Ἱεροσολύμων Κύριλλος, ὁ Βερροίας Ἀκάκιος, ὁ Σαμοσατῶν Ἀντίοχος, καὶ ὁ Κολωνίας Βοσπόριος.

Ὑπὸ τῆς Συνόδου πρῶτον ζήτημα ἐκανονίσθη τὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ προαξιόπημα τοῦ κυνικοῦ Μαξίμου κατεκρίθη διὰ τοῦ τετάρτου αὐτῆς Κανόνος διακελεύοντος «*Περὶ Μαξίμου τοῦ κυνικοῦ καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἀταξίας τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένης (ἔδοξεν) ὥστε μήτε Μάξιμον Ἐπίσκοπον, ἢ γενέσθαι, ἢ εἶναι, μήτε τοὺς παρ' αὐτοῦ χειροτονηθέντας ἐν οἰσδήποτε βαθμῶν κλήρου. Πάντων καὶ τῶν περὶ αὐτόν, καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ γενομένων ἀκυρωθέντων*». Ὁ δὲ θεῖος Γρηγόριος ὁ μωφῶνως ὑπὸ πάντων τῶν ὀρθοδόξων Πατέρων τῆς Συνόδου ἐξελέγη, ὡς καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ἐκθύμως ὑπεστήριξεν, κανονικὸς Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, παρὰ τὰς μέχρι δακρύων παρακλήσεις τοῦ Γρηγορίου, ὅπως ἡ Σύνοδος τὸν ἀπαλλάξῃ τοιούτων μόχθων καὶ εὐθύνων ἐν τῇ ἀναλήψει τῆς ἐκκλησιαστικῆς προεδρίας μιᾶς μεγαλοπόλεως, ἧς μέχρι τοῦδε μόνον ἐπιτροπικῶς καὶ ὡς τοποτηρητῆς τοῦ μέλλοντος κανονικῶς νὰ ἐπισκοπεύσῃ εἶχεν ἀναλάβει προσκαίρως ποιμαντικὰ καθήκοντα. Οὕτω, ἐπισήμως καὶ πανηγυρικῶς ὁ θεῖος Γρηγόριος ὑπὸ τῆς Συνόδου προεξάρχοντος τοῦ προέδρου αὐτῆς Ἀγίου Μελετίου ἐγκαθιδρύθη ὡς κανονικὸς ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἡ πράξις αὕτη τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀποκατέστησε τὴν ὁμαλότητα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως καὶ ἔδωκε δικαίαν καὶ πρέπουσαν ἡθικὴν ἱκανοποίησιν εἰς τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ θεῖου Γρηγορίου, ὅστις πράγματι εἰς δυσκόλους περιστάσεις ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας προεκρίθη, ἵνα ὑπηρετήσῃ εἰς τὰς ἐπάλλεξας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἡρωικῶς πρὸς κατατρόπων τῶν κακοτρόπων καὶ κακοφρόνων ὁργάνων τοῦ ψεύδους καὶ τῆς κακίας.

Ἡ Σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ γηραιοῦ Μελετίου ἡσχολήθη μὲ τὰ περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δογματικὰ θέματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως ὁ θεῖος Γρηγόριος προεβήκεν εἰς τὰς συζητήσεις ἔχων συνεπικούρους καὶ τοὺς διακεκριμένους εἰτέρους Πατέρας ἐπὶ σοφίᾳ καὶ θεολογικῇ μορφῇ, τὸν Νύσσης Γρηγόριον, τὸν Ταρσῆ, Ἀδόδωρον καὶ ἄλλους. Ἀποφανθεῖσα περὶ τῆς θεότητος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπερ ἀνεκήρυξε ὁμότιμον καὶ ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ συνεπλήρωσε τὸ ἐν Νικαίᾳ Σύμβολον τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως. Ἐπίσης ἐπὶ τῆς διοικητικῆς ἐκκλησιαστικῆς κανονικότητος ὥρισε τὴν σειράν τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὸ προβάδισμα τῆς ἰσοτιμίας, τάσσεια πρῶτον τὸν Ρώμην, δεύτερον τὸν Κωνσταντινουπόλεως, τρίτον τὸν Ἀλεξανδρείας καὶ τέταρτον τὸν Αἰλίας

ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ

Θερά συγκατηγία ἀνήκουσι πρεπόντως καὶ δικαίως τοῦ λόγου εἰς τὸν διαπρεπῆ νομομαθῆ καὶ ἐκκλησιαστικολόγον κ. Παν. Παναγιωτάκον, νομικὸν σύμβουλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅστις διὰ τοῦ δυναμικοῦ καὶ πειστικοῦ δημοσιεύματός του εἰς τὸν (Ἐθνικὸν Κήρυκα 8)1)64) ἀπέδειξεν τὸν μέγαν κίνδυνον τὸν ἐπαπειλοῦντα τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς συναντήσεως Πατριάρχου Πάπα καὶ ἐτοποθέτησεν ὁρθῶς τὴν θέσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντι τοῦ καθολικισμοῦ.

Ἀξίον ἰδιαίτερας μνείας τυγχάνει τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀναφερόμενον: «Ἀφοῦ οἱ Λατίνοι εἶναι αἰρετικοὶ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀφ' ἑαυτῆς ἀπεσχισμένη ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης νὰ κάμῃ πρῶτος ἐπίσκεψιν πρὸς τὸν πάπαν τῆς Ρώμης, καὶ ὡς διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως νὰ ἀπαγγεῖλῃ μαζί του τὴν καθημερινὴν προσευχὴν «Πάτερ ἡμῶν» καὶ νὰ φωτογραφηθῇ μετ' αὐτοῦ; ποῦ εἶναι οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ κανόνες, ἀπαγορεύοντες πᾶσαν μεθ' αἰρετικῶν ἐπικοινωνίαν;».

Ἀξιωματόμενος προσέτι τυγχάνει ἡ περὶ τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου ἀποψὶς αὐτοῦ, περὶ τοῦ ὅπου οὐ λέγει τὰ ἐξῆς ἐπαινῶν τοὺς Ὁρθόδοξους τοὺς ἀκολουθοῦντας τοῦτο:

«Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ διεφύλαξαν πάντοτε ἀκεραίαν τὴν χριστιανικὴν πίστιν, ὡς τὴν παρέλαβον ἀπὸ τοὺς θεοφόρους Πατέρας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἑορτολόγιον «οὐ συμπορεύονται Λατίνοις».

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ εἴχομεν τοιοῦτους λαϊκοὺς θεολόγους, οἷος ὁ νῦν κράτιστος νομομαθὴς κ. Παναγιωτάκος, ὅστις διαθέτει ἀξιοθαύμαστον ψυχικὸν σθένος καὶ ἀπαράμιλλον μαχητικότητα, προκειμένου νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ὑπεραμυνθῇ τῶν εὐσεβῶν τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεων. Δικαίως λοιπὸν πρέπει νὰ ἐπαινεθῇ καὶ νὰ τιμηθῇ ἀπὸ τοὺς νοῦν ἔχοντας καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀγαπῶντας.

ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

Ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον ἐκυκλοφόρησε βιβλίον τοῦ ἀρχιμανδρίτου — ἱεροκήρυκος κ. Αἰγυσινοῦ Καντιώτη, ἐν ᾧ ὑπογραμμίζονται ἐν ἐκτίσει αἱ «ἐπιβουλαὶ» τῆς ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπιδοκιμάζεται ἀπολύτως ἡ γραμμὴ

(Ἱεροσολύμων). Κατέκρινεν, ὡς προείπομεν τὴν χειροτονίαν τοῦ κυνικοῦ Μαξίμου, ὥρισε τὸν τρόπον τῆς ἐξ αἰρετικῶν διαφορῶν εἰσδοχῆς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐρρύθμισε ἐκκρεμότητας ἐκκλησιαστικὰς ἐκασταχοῦ ὑφισταμένας.

Διαρκούσης τῆς Συνόδου ἀποθνήσκει ὁ Γέρον Μελέτιος καὶ πρόεδρος αὐτῆς ἀνέλαβεν ὁ θεῖος Γρηγόριος. Πλὴν ὅμως ἡ τὰ καλὰ ἀμνηροῦσα βασκανία τῆς φανλότητος εὗρε τὰ ὄργανα τὰ κατὰλληλα ἵνα δράσῃ ἐναντίον τοῦ θεοῦ Πατρός.

(Συνεχίζεται)

τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου καὶ ὑπογραμμίζονται ἐν τέλει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἐξῆς: «Ἡμεῖς δὲν πολεμοῦμεν τὸν πάπαν διὰ νὰ ἐγκαταστήσωμεν ἕνα ἄλλον πάπαν εἰς τὸ Φανάριον. Πολὺ ἀπατάται ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐὰν νομίξῃ ὅτι δύναται διὰ διπλωματικῆς γλώσσης παρομοίας πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ Βατικανοῦ νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἡ Ὁρθοδοξία ἀποστρέφεται τὴν διπλωματίαν. Ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἀποδεξῇ τὰς ἀγαθὰς προθέσεις τῆς, οὐχὶ ἐν λόγοις, ἀλλ' ἐν τοῖς πράγμασι» (Θεσσαλονίκη 8-1-64).

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ - ΠΑΠΑ

Μετὰ τὴν ἱστορικὴν συνάντησιν τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Πάπα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, πιστεύεται ὑπὸ πολλῶν, ὅτι διηνοίγη ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα καὶ τὴν λήξιν τοῦ ἀπὸ 1000 ἐτῶν ὑφισταμένου σχίσματος μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ διερωτώμεθα: πῶς εἶναι δυνατόν τοῦτο νὰ συμβῇ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Πάπας Παῦλος ὅς ἐστι; τὸ μήνυμα, ὅπερ ἀπηύθυνεν ἀπὸ τὸν ἐν Βηθλεὲμ ναὸν τῆς Γεννήσεως καλεῖ τοὺς διαχωρισθέντας ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν χριστιανούς νὰ ἐπανέλθουν εἰς αὐτήν;

«Ἡ ἔνωσις, προσέθεσε, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ εἰς βάρος τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως». Καὶ περαιτέρω: «Δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶμεν ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ Χριστοῦ, διότι αὕτη δὲν εἶναι ἰδιότης, ἀλλὰ ἰδική του. Δὲν εἴμεθα παρὰ οἱ ἄλλοι καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ τῆς κληρονομίας αὐτῆς».

Ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους εἶναι δυνατόν νὰ γεφυρωθῇ τὸ μέγα χάσμα τὸ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὑφιστάμενον, ἐφ' ὅσον οἱ Δυτικοὶ ἐπιμένουσιν εἰς τὰς πλάνας καὶ τὰς κακοδοξίας τῶν καὶ ἰδιαίτατα εἰς τὴν «περὶ τοῦ πρωτείου» καὶ τοῦ «ἀλαθῆτους» τοῦ Πάπα; ἡ λύσις συνεπῶς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου προβλήματος εἶναι ἀκανθώδης καὶ δυσχερὴς καὶ οὐδέποτε δύναται νὰ λυθῇ μετ' ὑποχωρήσεις καὶ συμβιβασμοὺς ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδοξοῦ Ἐκκλησίας. Οἱ Ὁρθόδοξοι τότε μόνον θὰ ταχθῶσιν ὑπὲρ τῆς ἐνότητος, ὅτε πρότερον ἐπισήμως καὶ παγκοσμίως διακηρυχθῇ ἡ ἀμειτακίνητος ἐμμονὴ (παρὰ μὲν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰς πατροπαραδότους «θέσεις πίστεως» καὶ εἰς ἐκεῖνα «ἐν οἷς ἔμαθε καὶ ἐπιστώθη» κατὰ Παῦλον καὶ ἡ διαφύλαξις τῆς ἀκραιφνοῦς ἀνατολικῆς ὁρθοδόξου παραδόσεως.

ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΕΙΣ ΑΠΟΡΟΥΣ

Ἡ ἱερὰ μονὴ Ἀγίας Τριάδος Νέων Λιουσίων, παρουσίᾳ τοῦ Ἀγίου Προέδρου τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. Αὐξεντίου, διένειμεν εἰς 70 ἄπορα πατριά εἶδη ἱματισμοῦ.

— Ἐπίσης ἐκ τοῦ Ταμείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμῖνος, διενεμήθησαν εἰς ἀπορούς τῆς περιοχῆς 3.000 δραχμαί.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΘΕΡΜΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, μὴ δυναμένη νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἓνα ἕκαστον, θερμότερα εὐχαριστεῖ πάντας τοὺς ἀποστείλαντας αὐτῇ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα καὶ ἐπιστολάς ἐπὶ τῇ ἀναδείξει τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Ἀν-
 ξεγνίου : Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Χιλῆς καὶ Περού κ.κ. Λεόντιον, ἀπαντας τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας τοῦ Ἀγ. Ὁρους, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν κορωνίδα καὶ τὸ κλέος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, τοὺς εὐλαβεστάτους Ἀρχιμανδρίτας, Ἱερεῖς καὶ Μοναχοὺς Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ πολλῶν πα-
 ραρημάτων καὶ ἀπάσας τὰς Ἱερὰς Μονάς, ὡς καὶ λοιποὺς εὐλαβεῖς χριστιανοὺς καὶ τὰς οἰκο-
 γενεῖας αὐτῶν.

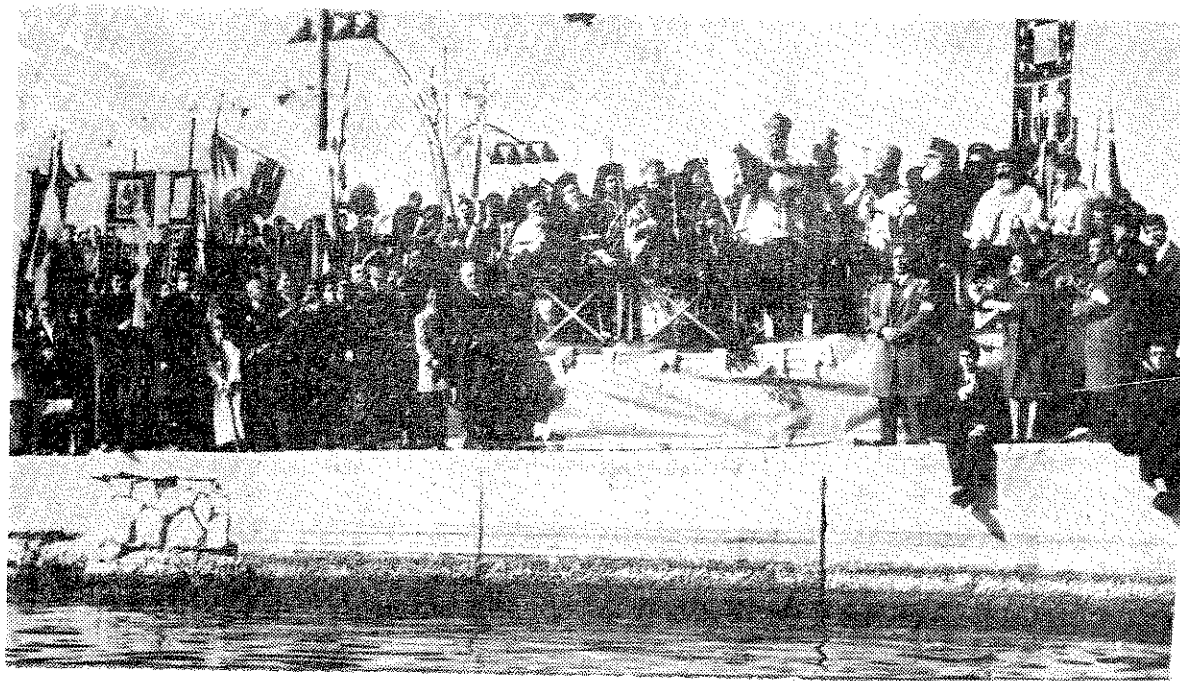
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΘΕΡΜΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης ὀλοκαρδίως συγχαί-
 ρομεν τὸν γηραιὸν Προκαθήμενον τῆς Ἑλλαδικῆς

Ἐκκλησίας κ.κ. Χρυσόστομον διὰ τὴν ἐξαπόλυσιν
 βιαίας ἀντιδράσεως κατὰ τῆς συναντήσεως τοῦ Οἰ-
 κουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα μετὰ τοῦ
 ἀρχηγοῦ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας πάπα Παύλου ΣΤ'.
 Συγκεκριμένως εἰς τὸ κόψιμο τῆς πίττας εἰς τὸ μέ-
 γαρον τῆς Μητροπόλεως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
 κ. Χρυσόστομος, ἀφοῦ ἀνεφέρθη εἰς τὰς ἡμέρας τῆς
 ὑποδοχῆς, ἥτις ἐπεφυλάχθη μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὸν
 Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ἐτόνισεν ἐν συνεχείᾳ, ὅτι
 ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν εἶχε ἐκ-
 δηλώσει τότε οὐδεμίαν ἀπὸ τὰς ἀλεθρίας διὰ τὴν
 Ὁρθοδοξίαν διαθέσεις του. Καὶ κατέληξε : «Δὲν θὰ
 ἀνεχθῶμεν ποτὲ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ὡς ὑποζύγια εἰς
 τὸ στόμα τοῦ Πάπα» (Ἀθηναϊκὴ 4-1-63). Πᾶσαι αἱ
 προσπάθειαι καὶ ἐνέργειαι τοῦ Προκαθήμενου τῆς
 Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶναι λίαν ἐπαινεταὶ καὶ ἀξιό-
 λογοι.

«Ἐν ἔτι λείπει» ὅμως τῷ πολίῳ Προκαθήμενῳ,
 ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ παλαιοῦ ἐορτολογίου ἐν τῇ
 Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ, δι' οὗτινος ῥηξικελεύθου γε-
 γονότος θὰ γράψῃ νέας χρυσὰς σελίδας εἰς τὴν Ἐκ-
 κλησιαστικὴν Ἱστορίαν τῶν νεωτάτων χρόνων, θὰ
 καταστήσῃ τὸ ὄνομά του ἀθάνατον εἰς πάσας τὰς
 ἐπερχομένας γενεάς καὶ θὰ πυκνώσῃ καὶ ἐνδυναμώ-
 σῃ τὸ μέτωπον τῆς μαχομένης κατὰ τοῦ Ρωμαιοκα-
 θολικισμοῦ παρατάξεως.

Ἡ στιγμή εἶναι ἄκρως συγκινητικὴ, καὶ πλήρης ἱερᾶς κατανύξεως. Ὁ Μακαριώτατος, ρίπτει
 εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Τίμιον Σταυρόν.